

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสี

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเป็พดิสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเป็พดิสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงคริสตจักรที่เมือง โคโลสี

บทนำสู่โคโลสี: ตามที่ชื่อเต็มๆของจดหมายฝากฉบับนี้บอกไว้ “จดหมายฝากของเปาโล ผู้เป็นอัครสาวกถึงคริสตจักรที่เมือง โคโลสี” จดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมือง โคโลสีถูกเขียน โดยเปาโลผู้เป็นอัครสาวก เท่าที่เป็นไปได้ มันน่าจะถูกเขียนขึ้นในช่วงการติดคุกครั้งแรกของท่านที่กรุงโรมพร้อมกับจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสและถึงฟีเลโมนด้วย ดังนั้นน่าจะ ถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 64 โคโลสีเป็นเมืองหนึ่งในแคว้นเอเชียและตั้งอยู่ไม่ไกลนักจากเมือง เลาดิเซีย ไม่มีบันทึกว่าเปาโลเคยไปที่นั่น อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่าเอปาฟรัสเป็นผู้นำคนหนึ่ง ในคริสตจักรแห่งนี้และอาจเป็นคนที่ริเริ่มงานรับใช้ที่นั่นด้วย ในฟีเลโมน 23 เปาโลบอกเป็น นัยว่าเอปาฟรัสเป็นเพื่อนร่วมการจ้องจ่ากับท่านที่กรุงโรม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลได้รับทราบ เกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นที่คริสตจักรที่เมือง โคโลสีผ่านทางเอปาฟรัส

จดหมายฝากฉบับนี้มีการดำเนินเรื่องคล้ายคลึงกับเอเฟซัสและบางคนก็มองว่าโคโลสี เป็นรูปแบบย่อของเอเฟซัส จดหมายฝากทั้งสองฉบับน่าจะถูกเขียนขึ้นและส่งไปในเวลา เดียวกัน อย่างไรก็ตามใน โคโลสี เปาโลกล่าวถึงปัญหาสองประการที่ท่านได้รับทราบเกี่ยวกับ คริสตจักรที่นั่น ปัญหาหนึ่งคือเรื่องการถือพระราชบัญญัติ “อย่าแตะต้อง อย่าชิม” ฯลฯ อีก

ปัญหาคือ การเชื่อเรื่องลึกลับ “ไฟฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่ได้เห็น” อัครสาวกท่านนี้กล่าวถึง ปัญหาทั้งสองประการ

โคโลสียังมีหลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์ที่ชัดเจนที่สุดตอนหนึ่งในพระคัมภีร์ด้วย จดหมายฝากฉบับนี้ดำเนินตามรูปแบบของการนำเสนอหลักการที่เป็นหลักคำสอนและหลัก ธรรมะก่อน ตามมาด้วยการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติในตอนหลัง ดังนั้นสองบทแรกจึงเป็นหลัก คำสอน และสองบทหลังเป็นหลักปฏิบัติ

*****

ภาพรวมของโคโลสี 1: จดหมายฝากฉบับนี้เริ่มต้นด้วยบทนำและคำทักทายของเปาโล และตามมาด้วยคำอธิษฐานอันไพเราะของท่านเพื่อคริสตจักรที่นั่น บทแรกปิดท้ายด้วยการที่ เปาโลยกย่องตัวตนของพระคริสต์ต่อไป โดยกล่าวถึงไม่เพียงความเป็นพระเจ้าของพระองค์และ พระราชกิจในการคืนดีกันของพระองค์เท่านั้น แต่กล่าวถึงข้อลึกลับเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ทรง สถิตภายในคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติด้วย

คส 1:1   เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิ โมธีน้องชายของเรา เปาโลเริ่มต้นโดยการประกาศความเป็นผู้แต่งของท่านว่า “อัครสาวกของ พระเยซูคริสต์” คำที่แปลว่า อัครสาวก (อาพอสตอลอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้แทน’, ‘ผู้นำ ข่าวก’ หรือ ‘คนที่ถูกใช้ไปพร้อมคำสั่ง’ ในบริบทที่กว้างกว่าของพระคัมภีร์ใหม่ อัครสาวกเป็นผู้ที่ ไม่เพียงเห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ที่พระองค์ทรงใช้ไป โดยตรงด้วย เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ว่าท่านเป็นอัครสาวก “ตามพระประสงค์ของพระเจ้า” เปาโล ยังเอ่ยถึงทิโมธีที่อยู่กับท่านว่าเป็นน้องชายด้วย เห็น ได้ชัดว่าเขาอยู่กับเปาโลที่กรุงโรม โดยอาจ ตกอยู่ใต้การควบคุมตัวในรูปแบบที่ไม่ถูกเอ่ยถึง แม้ในทางไวยากรณ์เราอาจตีความได้ว่าทิโมธี เป็นผู้ร่วมแต่งจดหมายฝากฉบับนี้กับเปาโล แต่ดูเหมือนว่าเปาโลแค่เอ่ยว่าเขาอยู่กับท่านและฝาก ความคิดถึงมายังคริสตจักรที่เมืองโคโลสีเท่านั้น

กล 1:2 จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึง **วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี** คำที่แปลว่า **วิสุทธิชน (ฮาโกออส)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘เหล่าผู้ที่บริสุทธิ์’ แน่แน่นอนว่านี่หมายถึงคนเหล่านั้นที่โดยความเชื่อในพระคริสต์ได้ถูกแยกตั้งไว้ต่างหาก พวกเขาจึงถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า โดยตำแหน่งของพวกเขาในพระคริสต์ นี่เป็นคำเหมือนที่หมายถึงผู้ที่รอดแล้ว แต่เปาโลทำให้ตรงนี้เป็นมากกว่าคำทักทาย ท่านเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ถึงคนเหล่านั้นที่ “พี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์” มีคนมากมายที่ได้รับความรอด แต่มีน้อยคนนักที่เป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่ออย่างแท้จริง

เช่นเดียวกับในจดหมายฝากหลายฉบับของเปาโล ท่านทูลขอว่า **ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด** แม้คำทูลขอนี้อาจถูกใช้จนเฝือ แต่การทูลขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าให้แก่เรานั้นก็เป็นสิ่งที่ลึกซึ้ง พระคุณในพระคัมภีร์ใหม่เป็นแนวคิดที่กว้างและยืดหยุ่น ในความหมายแบบจำกัดมากกว่าของคำๆนี้ มันคือ ‘ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับ’ อย่างไรก็ตามในความหมายแบบกว้างกว่าของคำๆนี้ พระคุณก็สื่อถึงแนวคิดมากมายไล่ตั้งแต่ความกรุณา (คือ พระเมตตากรุณา) ไปจนถึงพลังกำลังและความช่วยเหลือ ดู ฮีบรู 4:16 เปาโลทูลขอพระคุณนั้นให้แก่ผู้อ่านของท่าน อันที่จริงแล้วเราทุกคนต้องการพลังกำลัง, ความช่วยเหลือ และความกรุณาของพระเจ้าซึ่งมาได้โดยทางพระคุณของพระองค์เท่านั้น

จริงแท้ที่เดียวที่เราได้รับความรอดโดยพระคุณ (ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับ) ของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เมื่อเราเริ่มเข้าสู่เส้นทางแห่งชีวิตคริสเตียน เราก็ต้องการพระคุณอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะได้รับพลังกำลังสำหรับการเดินทางนี้ ในแบบเดียวกัน สิ่งที่มาพร้อมกับพระคุณนั้นคือ **สันติสุข** ก็มักถูกมองข้ามอยู่บ่อยๆ บนเส้นทางของชีวิตคริสเตียนเรามักเจอกับปัญหา ความกระวนกระวายและความยุ่งยากต่างๆ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าแห่งสันติสุขทั้งปวงก็ทรงประทานสันติสุขของพระองค์ให้แก่ผู้คนของพระองค์ สันติสุขของพระเจ้าเป็นสิ่งที่มาก่อนความสุข ปราศจากสันติสุขเราไม่เพียงเจอกับความยุ่งยากเท่านั้น แต่ยังขาดความสุขที่แท้จริงด้วยการเติมเต็มดังกล่าวมาได้จากสันติสุขของพระเจ้า

คส 1:3 เปาโลเริ่มต้นประโยคทักทายที่มีความยาวต่อเนื่องไปจนถึงข้อ 8 ท่านเริ่มต้นโดยกล่าวว่า เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ แม้เปาโลไม่เคยได้เห็นหน้าคริสเตียนชาวเมือง โคโลสีเลย (2:1) แต่ท่านก็ขอบพระคุณพระเจ้าเพื่อพวกเขา โดยอธิษฐานเพื่อพวกเขาอยู่เสมอ เราได้เห็นถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของท่าน เปาโลอธิษฐานเสมอสำหรับคนเหล่านี้ที่ยังอายุน้อยในฐานะเป็นคริสเตียนและอายุน้อยในฐานะเป็นคริสตจักร ที่น่าสนใจคือคำที่แปลว่า **เสมอ** (*ป็นโตเตะ*) มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘ตลอดเวลา’ เปาโลจึงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนเหล่านี้ที่ท่านยังไม่เคยเห็นหน้าทุกโอกาสที่ท่านมี

คส 1:4 ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ท่านกล่าวว่าพวกท่าน (ตัวท่านและทิโมธี) ได้ยินเกี่ยวกับ (1) ความเชื่อของพี่น้องชาวเมือง โคโลสีในพระเยซูคริสต์ และ (2) ความรักของพวกท่านที่มีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ความเชื่อต้องมีสิ่งที่รองรับเสมอ และความเชื่อเดียวเท่านั้นที่ถูกต้องคือ ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ หลักปรัชญาเรื่องอำนาจของการคิดบวกที่นิยมกันสมัยนี้ นั่นคือ แนวคิดเรื่องความเชื่อในความเชื่อ นั้นว่างเปล่าพอๆกับที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ อยากรู้ก็ตาม คริสเตียนชาวเมือง โคโลสีเหล่านี้ก็มีชื่อเสียงดีในด้านการมีความรักต่อพี่น้องคนอื่นๆ ทว่าพระคัมภีร์ใหม่คำสั่งให้รักซึ่งกันและกันถูกกล่าวซ้ำบ่อยๆ ครั้งแรกก็โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จากนั้นก็โดยเหล่าอัครสาวกของพระองค์ เปาโลกล่าวชมคริสตจักรที่เมือง โคโลสีสำหรับความรักที่พวกเขามีต่อผู้อื่น แน่หนอนที่ข่าวนี้ได้แพร่ไปถึงหูเปาโลที่กรุงโรมผ่านทางเอปาฟรัส

คส 1:5 ตรงนี้เปาโลเปลี่ยนเรื่องที่ท่านขอบคุณจากเรื่องส่วนตัวไปเป็นเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์บ้าง ท่านขอบพระคุณในเรื่องที่ใหญ่กว่าเดิม โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ แนวคิดเรื่องความหวังคือ ‘การตั้งตาคอยสิ่งที่รออยู่ในกายภาพหน้า’ เราเหมือนกับพวกเขาที่มี ‘ความหวัง’ อันแนบแน่นที่ศรัทธาสะสมไว้สำหรับเราในสวรรค์ มันเป็นเรื่องอะไรที่คริสเตียนทุกคนสามารถตั้งตาคอยได้ตลอดการเดินทางของชีวิตคริสเตียน แม้หนทางตอนนี้อยู่บ่อยครั้งไม่ง่าย แต่ก็มีความหวังอันใหญ่ยิ่งของสิ่งที่รอคอยเราอยู่ในสวรรค์ ท่านกล่าวต่อ

ไปในเนื้อหาตอนท้ายของข้อนี้ว่า พวกเขาได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้มาแล้วในพระคำแห่งความจริงของข้าวประเสริฐ แม้จะชัดเจนอยู่แล้ว แต่อัครสาวกท่านนี้ก็กล่าวถึง “ความจริงของข้าวประเสริฐ” ข้อคิดสำคัญคือ ความจริง แต่ในขณะเดียวกันความจริงก็ออกมาจากข้าวประเสริฐ ในทางปรัชญาแล้วทั้งสองสิ่งก็เกือบจะแทนกันได้เลยทีเดียว

คส 1:6   ซึ่งแม่แพร์มาถึงท่านดังที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง ข้าวประเสริฐไม่เพียงมาถึงพวกเขาเท่านั้น แต่แม้กระทั่งในตอนนั้นก็กำลัง “ทวีขึ้นทั่วโลก” ด้วย เพราะความเชื่อฟังพระบัญชาของพระคริสต์และเหตุการณ์ต่างๆที่เป็นการทรงจัดเตรียม ข้าวประเสริฐจึงถูกเผยแพร่ไปทั่วโลกอย่างรวดเร็วในสมัยนั้น มันได้เกิดผลผ่านทางพี่น้องเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีและเกิดผลไปทั่วโลกด้วย นี่สื่อถึงเมล็ดพันธุ์ที่เมื่อถูกปลูกแล้วก็ออกผลในเวลาอันเหมาะสม คริสตจักรที่เมืองโคโลสีจึงเป็นแบบอย่างที่ทำให้เราเห็นภาพชัดเจน เมื่อคนเหล่านั้นที่เมืองโคโลสีได้ยินเมล็ดพันธุ์แห่งความจริงนั้นและ “รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง” มันก็ก่อให้เกิดผลในตัวพวกเขาในเวลาอันเหมาะสมด้วย พวกเขาได้บังเกิดใหม่แล้ว พวกเขาได้กลายเป็นผลที่ถวายแด่พระเจ้า

คส 1:7   ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน ตรงนี้มีการเอ่ยถึงเอปาฟรัสเป็นครั้งแรก เห็นได้ชัดว่าชาวเมืองโคโลสีได้ยินข้าวประเสริฐเป็นครั้งแรกผ่านทางเขา ในบริบทของข้าวประเสริฐและพระคุณของพระเจ้า เปาโลกล่าวว่าคุณเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ผ่านทางเอปาฟรัส (ตรงตัวคือ จากเอปาฟรัส) เขาได้นำข้าวประเสริฐมาถึงเมืองโคโลสี เปาโลจึงบรรยายถึงเขาว่าเป็น “เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน”

เพราะเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆที่ไม่ได้ระบุไว้ เอปาฟรัสได้มาถึงกรุงโรมและกลายเป็นเพื่อนร่วมการถูกควบคุมตัวให้อยู่แต่ในบ้านร่วมกับเปาโลดังที่ได้บรรยายไว้ในฟีเลโมน 23 นี่อาจเป็นภาพประกอบของการประกอบกิจแบบทรงจัดเตรียมของพระเจ้า พระองค์อาจทรงนำพา

เอปาfrasมายังกรุงโรมและถูกจองจำเพื่อที่ว่าเปาโลจะได้ทราบถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสี นี่จึงเป็นเหตุให้ท่านเขียนจดหมายฝากถึงพวกเขาเพื่อให้กำลังใจและเสริมกำลังใจพวกเขา และนี่เป็นวิธีที่ทำให้พระคัมภีร์เสร็จสมบูรณ์ด้วย

คส 1:8   ดังนั้น เอปาfrasจึงเป็นผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญูณด้วย เปาโลจึงได้รับทราบเกี่ยวกับความรักที่คริสตจักรอายุน้อยนี้มีในพระวิญญูณบริสุทธิ์

คส 1:9   เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพวิญญูณและความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญูณ อัครสาวกท่านนี้จึงอธิษฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำอธิษฐานของท่านเพื่อคริสตจักรที่เมืองโคโลสี คำอธิษฐานนี้ไม่เพียงมีเนื้อหาที่สอดคล้องเท่านั้น แต่ยังเป็นแบบอย่างของคำอธิษฐานแบบผู้ใหญ่อีกด้วย

เมื่อระลึกถึงวันแรกที่พวกท่าน (ตัวเปาโลและทิโมธี) ได้ยินเกี่ยวกับความรักของพระวิญญูณในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี พวกท่านก็ไม่หยุดอธิษฐานเพื่อพวกเขา อีกครั้งที่เราเห็นถึงการอธิษฐานเพื่อผู้อื่นและการอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง แก่นแท้ของคำอธิษฐานดังกล่าวรวมถึงความปรารถนาของพวกท่านที่พวกเขาจะ “เต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์” คำที่แปลว่า *ความรู้ (อะพิกโนซิส)* สื่อถึง ‘ความรู้ที่ถูกต้องและแม่นยำ’ ในกรณีนี้มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลอธิษฐานขอให้พวกเขามีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้า นอกจากนี้ท่านเสริมว่า “ในสรรพวิญญูณและความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญูณ” ความหมายรวมๆก็คือว่า พวกเขาจะได้เข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างถูกต้องพร้อมกับสติปัญญาที่ครบถ้วนและความเข้าใจฝ่ายวิญญูณ เป้าหมายนี้ยังคงมีความสำคัญในสมัยนี้พอๆกับในสมัยนั้น เราต้องการสิ่งนั้นและเราควรอธิษฐานขอเรื่องนี้เพื่อผู้อื่นด้วย โดยเฉพาะผู้ที่ยังอ่อนวัยในองค์พระผู้เป็นเจ้า

คส 1:10 เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างที่เหมาะสมต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นไปเพื่อที่ว่าพวกเขา “จะได้ประพฤติอย่างที่เหมาะสมต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระประสงค์โดยรวมของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่มีบันทึกไว้ในพระวจนะของพระองค์ช่วยให้เราประพฤติอย่างที่เหมาะสมต่อพระองค์ได้ คำที่แปลว่า **ที่สมควร** (*อาซิโอส*) มีความหมายด้วยว่า ‘อย่างเหมาะสม’ หรือ ‘อย่างที่เหมาะสมที่ควร’ ดังนั้นความเข้าใจที่เหมาะสมเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าและพระวจนะจะช่วยให้เราสามารถประพฤติอย่างเหมาะสมต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ได้

กล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงก็คือมันรวมถึง การเป็นที่ชอบใจในทุกประการ (“ตามบรรดาความชอบ”) นี้ไม่ได้หมายถึงการทำให้คนชอบใจเพียงเท่านั้น แต่หมายถึงการดำเนินชีวิตในแบบที่ซื่อสัตย์ ยุติธรรม และสง่างามมากกว่า ซึ่งเป็นที่พอใจผู้อื่นจริงๆ นอกจากนี้เปาโลยังอธิษฐานขอให้พวกเขา “เกิดผลในการดีทุกอย่าง” จริงแท้ที่เดียวการเกิดผลในการดีทุกอย่างเป็นส่วนหนึ่งของการประพฤติอย่างที่เหมาะสมต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แน่แน่นอนที่มันเป็นสิ่งที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องการในทุกวันนี้และเป็นสิ่งที่เราควรอธิษฐานเพื่อผู้อื่นด้วย

เปาโลอธิษฐานเพิ่มเติมว่าพวกเขาจะ “จำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า” คำที่แปลว่า **จำเริญขึ้น** (*เอฮาซาโน*) มีความหมายว่า ‘เติบโต’ ดังนั้นท่านจึงอธิษฐานขอให้พวกเขาเติบโตขึ้นในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าต่อไป (คำที่แปลว่า **ความรู้** (*เอะพิก โนซิส*) เป็นคำเดียวกับก่อนหน้านี้ในข้อนี้) ความจริงนี้ไม่เพียงใช้กับพวกเขาเท่านั้นแต่ใช้กับพวกเราในทุกวันนี้ด้วย

คส 1:11 คำอธิษฐานของอัครสาวกท่านนี้ดำเนินต่อไปเหมือนที่ได้เริ่มต้นในข้อ 9 ท่านขอให้คริสตจักรที่เมืองโคโลสิมีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ คำที่แปลว่า **มีกำลังมากขึ้น** (*คูนามอ โอ*) มีที่มาจาก *คูนามิส* ซึ่งเป็นคำในพระคัมภีร์ใหม่ที่แปลว่า ‘พลัง’ คำแรกเป็นคำกริยาส่วนคำหลังเป็นคำนาม คำที่แปลว่า **กำลัง** คือ *คูนามิส* คำที่แปลว่า **ฤทธิ์เดช** (*คราตอส*) มีความหมายว่ากำลังที่นำไปสู่พลัง ดังนั้น ความหมายที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า

เปาโลอธิษฐานขอให้พวกเขาได้รับการเติมพลังด้วยพลังทั้งสิ้น โดยพลละกำลังและฤทธิ์เดชอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ดังนั้นรากฐานอันแข็งแรงจึงถูกสถาปนาสำหรับการอธิษฐานขอพลังฝ่ายวิญญาณ

อย่างไรก็ตาม ให้เราสังเกตเป้าหมายของการมีพลังฝ่ายวิญญาณดังกล่าว คือเพื่อให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี ตรงนี้เราเห็นถึงคุณสมบัติที่สำคัญสามประการของความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ คำที่แปลว่า ความเพียร (ฮูปอมอเน) หมายถึงความอดทนในความหมายของ ‘ความทรหด’ และ ‘ความเพียรพยายาม’ คำที่แปลว่า ความอดทน (มาครอฐเมีย) หมายถึง ‘การหักห้ามใจ’ และ ‘การไม่รีบแก้แค้นสำหรับความผิดต่างๆ’ คำแรกสื่อถึงความเพียรพยายามในยามที่ประสบกับความทุกข์ยาก ส่วนคำหลังสื่อถึงการมีความกรุณาในการยอมทนต่อคนที่เอาใจยาก คำที่สาม ความยินดี สื่อถึงการชื่นชมยินดีในยามเผชิญกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาและผู้คนที่ชอบสร้างปัญหา เราเห็นถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณซึ่งสื่อถึงการมีวินัยในจุดประสงค์, อารมณ์ และจิตวิญญาณ

คส 1:12 นอกจากคุณธรรมอันสูงส่งด้านบนแล้ว เปาโลกล่าวถึงคำอธิษฐานของท่านต่อไป ให้ขอบพระคุณพระบิดา เราไม่ทราบชัดเจนว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของคำอธิษฐานที่ท่านขอให้พวกเขาทำหรือมันเป็นส่วนหนึ่งของคำขอบคุณที่ท่านมีต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะตีความแบบไหนก็ดีทั้งนั้น จริงแท้ที่เดียวที่พวกเขาและเราด้วยควรขอบพระคุณพระเจ้า และแน่นอนที่เปาโลก็ขอบพระคุณพระเจ้าเช่นกัน การขอบพระคุณทำให้คำคำขั้ฝ่ายวิญญาณนี้ในข้อก่อนหน้าครบสมบูรณ์

เหตุผลหนึ่งที่เราควรขอบพระคุณพระเจ้านี้ก็คือว่า พระองค์ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง ความหมายก็คือว่า พระเจ้าทรงทำให้เราสามารถมีส่วนในมรดกของพระองค์ในความสว่างของพระองค์พร้อมกับผู้คนที่พระเจ้าคนอื่น ๆ ได้ นี่สื่อถึงเรื่องฝ่ายวิญญาณและเป็นคำพยากรณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย ตอนนี้เรา

ได้เข้าส่วนในมรดกแห่งความสว่างแล้วในความรอดของเรา และเราจะได้รับมรดกนั้นอย่างครบถ้วนในภายหลังในสง่าราศี ดังนั้นปฏิกิริยาที่เราควรมีคือการขอบพระคุณพระเจ้า

คส 1:13 นอกจากนี้พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด เราไม่เพียงได้รับมรดกในความสว่างของพระองค์แล้วเท่านั้น แต่ในการทำเช่นนั้นพระองค์ยังได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืดแล้วด้วย แน่นอนที่นั่นหมายถึงอำนาจของซาตานและความบาป ขณะเดียวกันพระเจ้าได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ คำที่แปลว่า ย้าย (*เมะริสเทมิ*) มีความหมายว่า ‘โอนย้าย’ หรือ ‘วาง’ ในกรณีนี้เราได้ถูกนำมาวางไว้ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์แล้ว แม้อาณาจักรของพระเจ้ายังไม่มาถึง แต่ตอนนี้เราได้ถูกทำให้เป็นพลเมืองของอาณาจักรนั้นแล้วผ่านทางพระบุตรที่รักของพระองค์

คส 1:14 ในพระองค์ คือ ในพระบุตรที่รักของพระองค์ เราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าเกี่ยวกับการทรงไถ่ถูกพูดถึง มันคือการซื้อคนๆหนึ่งให้พ้นจากการเป็นทาสสู่ความเป็นไท ตรงนี้คำไถ่ถูกกล่าวชัดเจน คือพระโลหิตของพระองค์ ดู 1 เปโตร 1:18-19 การไถ่เราจากการแข่งสาปและการตกเป็นทาสความบาปเป็นมาโดยพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา นอกจากนี้พระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ก็เป็นเหตุให้เกิด “การทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา” ด้วย แม้ชาวโลกจะเต็มใจยอมรับว่าพระเจ้าสามารถยกโทษบาปและจะทรงยกโทษบาป แต่พวกเขาก็มักไม่แยแสว่าการทรงยกโทษบาปนั้นขึ้นอยู่กับพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์

คส 1:15 อัครสาวกท่านนี้ยกชูพระเยซูคริสต์ต่อไป ตรงนี้ท่านกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา คำที่แปลว่า พระฉาย (*เอะอี โคน*) มีความหมายว่า ‘ความคล้ายคลึง’ หรือ ‘ตัวแทน’ หรือ ‘การสำแดง’ แม้พระเจ้าพระบิดาทรงไม่ปรากฏแก่ตา แต่พระบิดาก็ทรงปรากฏชัดเจนมากๆ ในพระเยซูคริสต์ ดู ยอห์น 1:14 เราเห็นชัดเจนถึงการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระคริสต์

เปาโลกล่าวต่อไปเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง วลีนี้ไม่ได้หมายถึงบ่อเกิดของพระคริสต์ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ แต่หมายถึงบ่อเกิดของสรรพสิ่งทั้งปวงต่างหาก สรรพสิ่งทั้งปวงมีบ่อเกิดในพระคริสต์ หากมีใครสงสัย ขอให้อ่านต่อไป บริบทต่อไปกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจนแบบไม่มีทางผิดได้เลย คำที่แปลว่า บุตรหัวปี (โพรตอคอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถูกให้กำเนิดเป็นครั้งแรก’ อย่างไรก็ตามความหมายตรงนี้ก็เกี่ยวข้องกับบ่อเกิดของสรรพสิ่งทั้งปวงและไม่ใช่บ่อเกิดของพระคริสต์

คส 1:16 เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ เปาโลกล่าวตรงๆว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้สร้าง นี้ไม่ได้ขัดแย้งกับปฐมกาล 1:1 แต่อย่างไร แต่เสริมข้อนั้นต่างหาก พระภาคที่พระบิดาทรงมอบหมายให้ทำหน้าที่สร้างสรรพสิ่งไม่ใช่ใครอื่นเลยนอกจากพระบุตร ดู ยอห์น 1:3 และฮีบรู 1:2 “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้น” อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปถึงสิ่งทรงสร้างสี่อย่างที่ขัดแย้งกันซึ่งครอบคลุมความเป็นสากลของการทรงสร้างโดยพระเยซูคริสต์ สิ่งที่คุณเหมือนชัดเจนก็คือ ความตรงข้ามกันระหว่างสิ่งทรงสร้างที่เป็นกายภาพซึ่งปรากฏชัดกับ โลกวิญญาณที่ไม่ปรากฏชัดเท่า ประเด็นยังเหมือนเดิม นั่นคือ พระเยซูคริสต์ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง

ประการแรก มีสิ่งที่อยู่ “ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก” พระองค์ไม่เพียงเป็นบ่อเกิดของสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนแผ่นดินโลกเท่านั้น แต่ทรงเป็นบ่อเกิดของสรรพสิ่งทั้งปวงในสวรรค์ด้วย นี่สื่อถึงทั้งทูตสวรรค์ที่ดีและทูตสวรรค์ที่กบฏต่อพระเจ้า ประการที่สองพระองค์ได้ทรงสร้าง “สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา” สิ่งทรงสร้างของพระองค์ที่เป็นกายภาพนั้นปรากฏชัดเจน อย่างไรก็ตามพระองค์ก็ทรงสร้าง โลกวิญญาณด้วยซึ่งสักวันหนึ่งเราจะเข้าใจดีขึ้น

หากคู่ตรงข้ามระหว่างสิ่งที่เป็นของโลกและของสวรรค์ดำเนินต่อไป คู่ของสิ่งที่ “เป็น เทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร” ก็อาจหมายถึงรัฐบาลของโลกซึ่งตรงข้ามกับอาณาจักรฝ่าย วิญญาณของพญามาร สุดท้ายท่านพูดถึง “เทพผู้ครอง หรือศักดิเทพ” คำแรกหมายถึงสิทธิอำนาจ ของมนุษย์ขณะที่คำหลังหมายถึงสิทธิอำนาจของโลกวิญญาณ (คำที่แปลว่า **ศักดิเทพ (เอ็กโซอู เซีย)** หมายถึงสิทธิอำนาจมากกว่าพลังอำนาจ) ท่านสรุปย่อสิ่งทรงสร้างทั้งหมดด้วยคำประกาศ ว่า “สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้น โดยพระองค์และเพื่อพระองค์” เราเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสรรพ สิ่งทั้งปวงมากขึ้น สรรพสิ่งทั้งปวงไม่เพียงถูกสร้างขึ้น โดยพระองค์เท่านั้น แต่พวกมันถูกสร้าง ขึ้นเพื่อพระองค์ด้วย ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงเป็นเพียงพระผู้สร้างของเราเท่านั้นแต่ยังทรงเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วย ดู **วิวรณ์ 4:11**

คส 1:17 อีกสองสิ่งที่บ่งชี้ถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ถูกนำเสนอตรงนี้ (1) พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง เราเห็นชัดเจนถึงความเป็นนิรันดร์ของพระองค์ ความหมายก็คือว่า ก่อนที่สรรพสิ่งทั้งปวงถูกสร้างขึ้น พระองค์ก็ทรงเป็นอยู่แล้ว พระองค์ทรง เป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นอยู่มาตลอด นอกจากนี้ (2) สรรพสิ่งทั้งปวงเป็น ระเบียบอยู่โดยพระองค์ คำว่า **เป็นระเบียบอยู่** แปลมาจากคำว่า *ซุนิสตาโอ* มันมีความหมายว่า ‘ถูกยึดไว้ด้วยกัน’ หรือ ‘ถูกรวมเข้าไว้ด้วยกัน’ นี่สื่อว่าจักรวาลทั้งหมดคงเสถียรภาพ, ความ เป็นระเบียบ และแม้แต่ความจริงแท้ของมันไว้ในพระคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นความเป็นระเบียบของ สิ่งใหญ่ๆอย่างการ โคจรของดาวเคราะห์หรือความเป็นระเบียบของสิ่งเล็กๆอย่างแรงของอะตอม ที่ยึดนิวเคลียสไว้ พระเยซูคริสต์ก็ทรงเป็นกาวที่ยึดติดจักรวาลเข้าไว้ด้วยกัน ผู้แต่งหนังสือฮีบรู บันทึกว่าพระองค์ทรงผดุง “สรรพสิ่งไว้โดยพระคำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์” (ฮีบรู 1:3)

คส 1:18 คราวนี้ท่านเปลี่ยนเรื่องจากสิ่งที่จับต้องได้ไปเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณบ้าง พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร คริสตจักรถูกกล่าวโดยสรุปย่อว่าเป็นกาย นั่นคือ พระกายของพระคริสต์ พระเยซูทรงเป็นศีรษะของกายนั้น นอกจากนี้พระองค์ยังทรงเป็นที่เริ่ม ต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย คำที่แปลว่า **ที่เริ่มต้น (ฮารเค)** มีความหมายว่า ‘บ่อเกิด’ อีกครั้ง วลีที่กล่าวถึง “บุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” บ่งบอกชัดเจนถึงการ

ฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ จริงแท้ที่เดียวที่พระองค์ทรงเป็น “ผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้
ล่วงหลับไปแล้วนั้น” (1 โครินธ์ 15:20) กล่าวอีกนัยหนึ่งพระเยซูคริสต์ไม่ทรงเป็นเพียงพระเจ้าผู้
สร้างเท่านั้น แต่ยังทรงเป็นผู้ให้กำเนิดการเป็นขึ้นจากตายด้วย

ผลลัพธ์ก็คือ เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง คำว่า เป็นเอก เป็นคำที่น่า
สนใจ มันแปลมาจากคำว่า *โพรเตอูโอ* ซึ่งมีความหมายว่า การเป็น ‘ที่หนึ่ง’ หรือการ ‘มาเป็น
อันดับแรก’ ข้อคิดที่สำคัญกว่าก็คือว่าในสรรพสิ่งทั้งปวง พระเยซูคริสต์จะได้ทรงมาเป็นอันดับ
แรก พระองค์ทรงเป็นอันดับหนึ่งจริงๆ

กส 1:19 ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ใน
พระองค์ พระเจ้าพระบิดาทรงพอพระทัยที่ “ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่” ในพระบุตรของพระองค์
ความหมายที่น่าจะเข้าใจก็คือว่า ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของความเป็นพระเจ้านั้นมีอยู่ในพระเยซู ความ
บริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าถูกสำแดงในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นการสำแดงออกมาในรูปบุคคล
ของพระเจ้าผู้ทรงสมบูรณ์แบบ

กส 1:20 และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์
นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มี
สันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ คราวนี้อัครสาวกท่านนี้เปลี่ยนจุดสนใจของ
ท่าน ขณะที่จุดสนใจช่วงหลังๆ นี้คือ ตัวตนของพระเยซูคริสต์ แต่คราวนี้ท่านเปลี่ยนไปพูดถึง
พระราชกิจของพระองค์บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชกิจในการคืนดีกันของพระคริสต์ ข้อนี้
กล่าวชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ “ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์”
ดังที่ท่านได้บรรยายไว้ก่อนหน้าใน โรม 5:1 บัดนี้เรามีสันติสุขกับพระเจ้าอันเป็นผลมาจากความ
เชื่อในพระคริสต์ ตรงนี้เราเห็นชัดเจนว่าเรามีสันติสุขผ่านทางสิ่งใด นั่นคือ พระโลหิตที่ไหล
ออกของพระเยซูคริสต์ พระโลหิตของพระองค์ได้กลายเป็นสิ่งที่ทำให้เราได้คืนดีกันกับพระเจ้า

เรื่องของการทำให้คืนดีกันนี้สื่อถึงอะไรหลายอย่าง ครั้งหนึ่งมนุษยชาติเคยมีความสมัคร
สมานสามัคคีกับพระเจ้า อย่างไรก็ตามความบาปได้ทำลายสามัคคีธรรมและความสัมพันธ์ดัง

กล่าวเสีย ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าจะถูกฟื้นฟูได้โดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์เท่านั้น ในการทำเช่นนั้น เราก็ได้กลับคืนดีสู่ความสัมพันธ์ที่สมควรสมานสามัคคีกับพระคริสต์เองและพระบิดา สิ่งที่ทำให้การคืนดีเกิดขึ้นได้ก็คือ พระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ ท่านกล่าวต่อไปว่าการคืนดีกันนี้เป็นการคืนดีของสิ่งต่างๆ “ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า” นี้ไม่เพียงสื่อชัดเจนถึงการคืนดีของเราเท่านั้น แต่ของสรรพสิ่งทั้งปวงที่เสื่อมทรามไปเพราะการเข้ามาของความบาปด้วย (ดู โรม 8:22) สิ่งทั้งปวงได้ถูกทำให้คืนดีกันแล้วโดยฤทธิ์แห่งพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

คส 1:21 ยิ่งไปกว่านั้น เราได้คืนดีกับพระเจ้าและพระองค์แล้วในพระคริสต์ เปาโลกล่าวถึงพวกเราว่าเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ คำที่แปลว่า เมื่อก่อนนี้ (ปอเตะ) มีความหมายว่า ‘แต่ก่อน’ หรือ ‘ในอดีต’ ความจริงก็คือว่า การกระทำต่างๆ ที่บาปหนาในอดีตของเราได้แยกเราออกจากพระเจ้า ความบาปก็ยิ่งทำให้เราเป็นศัตรูต่อพระเจ้าในความคิดของเราด้วย ความบาปทำให้เกิดการแยกห่างและบ่อนทำลายเหมือนพิษร้าย แต่จงสรรเสริญพระเจ้าที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงทำให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้าแล้วโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

คส 1:22 โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์ การสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาของพระองค์บนกางเขนซึ่งเป็นผลมาจากพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ได้กลายเป็นตัวกลางที่ทำให้เราได้คืนดีกับพระองค์ จุดประสงค์ของการทำเช่นนี้ก็เพื่อถวายเรา “ให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์” นี้เป็นเป้าหมายสามประการ พระราชกิจในการทำให้เกิดการคืนดีกันมีเป้าหมายเพื่อที่เราจะได้ (1) เป็นผู้บริสุทธิ์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า, (2) ไร้ตำหนิ ในสายพระเนตรของพระองค์ และ (3) ไร้ข้อกล่าวหา คำที่แปลว่า ไร้ตำหนิ (ฮาโมมอส) มีความหมายว่าไม่มีรอยหรือจุดต่างพร้อย คำที่แปลว่า ไร้ข้อกล่าวหา (อานีกเกลตอส) มีความหมายว่า ‘ปราศจากเหตุให้โดนติเตียนหรือวิพากษ์วิจารณ์’ สิ่งเหล่านี้เป็นเป้าหมายของการที่เราได้คืนดีกันกับพระเจ้าแล้ว

กส 1:23 คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

เปาโลให้ข้อกำหนดเพิ่มเติมสำหรับการบรรลุเป้าหมายเหล่านี้ นั่นคือ “ถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว” เป้าหมายสูงสุดของการเป็นผู้บริสุทธิ, ไร้ตำหนิ และไร้ข้อกล่าวหาถูกเชื่อมโยงกับการเป็นคนสัตย์ซื่อ นั่นคือ การดำรงอยู่ในความเชื่อต่อไป สิ่งที่ถูกเสริมเข้าไปด้วยคือเรื่องการตั้งมั่นในฝ่ายวิญญาณ คำหลังนี้มีความหมายว่า ‘หยั่งรากในฝ่ายวิญญาณ’ คำที่แปลว่า *ตั้งมั่น (เส็ด ไรออส)* มีความหมายว่า ‘ไม่ขยับ’ หรือ ‘หนักแน่น’ นี่อาจสื่อถึงความเพียรพยายาม การไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐน่าจะหมายถึงการไม่เริ่มท้อแท้ในชีวิตคริสเตียน ดังนั้นการที่เปาโลเตือนสติพวกเขาให้บรรลุเป้าหมายสามประการ คือ ความบริสุทธิ์, การไม่มีตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาจึงถูกเชื่อมโยงกับการเป็นคนที่สัตย์ซื่อ, การหยั่งรากฝ่ายวิญญาณและการตั้งมั่น และการไม่ท้อแท้ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา

ท่านกล่าวต่อไปว่าพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐซึ่งถูกประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า เปาโลยอมรับเรื่องการทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จดังที่มีกล่าวไว้ในมาระโก 16:15 เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าวท่านได้กลายเป็นผู้รับใช้ในการนั้น คำนี้แปลมาจากคำว่า *ดีอาคอนอส* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘คนรับใช้’

กส 1:24-25 บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหาของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร 25 ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวอนะของพระเจ้าสำเร็จ

ขณะที่ท่านจะรวบยอดเนื้อหาส่วนนี้ เปาโลได้เพิ่มความเห็นส่วนตัวหลายประการเข้าไป ท่านกล่าวในฐานะบุคคลที่สามว่าบัดนี้ท่านมีความชื่นชมยินดีในความทุกข์ทรมานของตัวเอง

เพื่อพวกเขา เราเห็นชัดเจนถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ แม้ท่านเผชิญกับความทุกข์ยากอย่างหนัก แต่ท่านก็ชื่นชมยินดีในความทุกข์เหล่านั้นเพราะท่านทำไปเพื่อคริสตจักรอายุน้อยทั้งหลายอย่างคริสตจักรที่เมืองโคโลสซีเป็นต้น (เราต้องไม่ลืมว่าตอนนั้นท่านนั่งเขียนถ้อยคำเหล่านี้อยู่ที่กรุงโรมโดยถูกควบคุมตัวอยู่) ในวิธีหนึ่งที่น่าใจยาก เปาโลกล่าวต่อไปถึงผลที่ตามมา คือ ท่านกำลังชดใช้ในส่วนที่กำลังขาดอยู่ในความทุกข์ของพระคริสต์เพื่อพวกเขา นั่นคือ พระกายของพระคริสต์ ท่านกำลังทนทุกข์เพื่อที่พวกเขาจะไม่ต้องทนทุกข์ ท่านกล่าวชัดเจนในเรื่องดังกล่าวว่าพวกเขาในฐานะเป็นคริสตจักรท้องถิ่นเป็นพระกายของพระคริสต์

เพื่อการนั้นเอง เปาโลได้กลายเป็นผู้รับใช้ “เพื่อจะให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ” นอกจากนี้การรับใช้นั้นก็เป็นภาระที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้แก่ท่านในนามของพวกเขา และเพื่อพวกเขา การที่ท่านทำให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จจึงเป็นไปเพื่อผลดีต่อคริสตจักรอายุน้อยทั้งหลาย เช่น คริสตจักรที่เมืองโคโลสซี เป็นต้น

คส 1:26 ท่านกล่าวต่อไปว่า ข้าพประเสริฐในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรนั้นคือ ข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว คำที่แปลว่า ข้อความลึกลับ (*มูสเตริออน*) มีความหมายว่า ‘สิ่งที่จนถึงบัดนี้ยังไม่ถูกเปิดเผย’ ดังที่จะถูกบรรยายไว้ในข้อต่อไป ข้อความลึกลับนั้นก็คือว่า พระวาระและพระราชกิจของพระเจ้าจะมีไปถึงคนต่างชาติ ความจริงข้อนี้ไม่เป็นที่เข้าใจอย่างถ่องแท้ในพระคัมภีร์เดิม (ถึงแม้จะมีอยู่ในพระคัมภีร์เดิมอยู่แล้วก็ตาม) ผู้เชื่อจำนวนมากที่เป็นยิวในคริสตจักรยุคต้นไม่อาจเข้าใจเชื่อได้ว่าข้าพประเสริฐก็มีไว้สำหรับคนต่างชาติเหมือนกับพวกยิว กระนั้นความจริงดังกล่าวก็อยู่ในขั้นตอนของการถูกสำแดงแก่ผู้คนของพระเจ้าในตอนนั้นด้วย

คส 1:27 กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงแล้ว ข้อความลึกลับดังกล่าวก็คือว่า พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี นี่สื่อชัดเจนว่ามีความมั่งคั่งมากมายในสง่า

ราศีของพระองค์ ความหวังแห่งสง่าราศีดังกล่าวถูกหยั่งรากอยู่ในพระคริสต์ผู้ทรงสถิตในตัวเรา พระองค์ทรงเป็นความหวังแห่งสง่าราศีของเรา คำว่า *ความหวัง* ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษากรีก มีความหมายว่า ความคาดหวังในบางสิ่งที่ดี สง่าราศีไม่เพียงหมายถึง รัศมีอันกระจ่างแจ้งของพระองค์เท่านั้น แต่ในเชิงอุปมา ยังหมายถึงสถานที่ๆ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย (นั่นคือสวรรค์) ในบริบทที่อยู่ติดกัน สง่าราศีนั้นก็ถูกพบในฝ่ายวิญญาณในคริสตจักรด้วย ข้อความลึกลับนั้นสำหรับคนที่คิดแบบยิวก็คือว่า พวกคนต่างชาติก็จะถูกรวมอยู่ในสง่าราศีนั้นด้วย

คส 1:28 พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคน โดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์ ดังนั้นเปาโลไม่ได้เทศนาสิ่งอื่นใดเลยนอกจากพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่พวกเขาประกาศ “โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคน โดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง” วลีนี้สอนอะไรเราหลายอย่าง เปาโลพยายามที่จะเตือนสติและสั่งสอนทุกคน การเป็นพยานของท่านนั้นเหมารวมหมดทุกคน ท่านเป็นพยานต่อทั้งคนต่ำต้อยและคนใหญ่โตไม่ว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม นอกจากนี้ท่านยังพยายามทำเช่นนั้น “โดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง” ด้วย บทเรียนที่มีไว้สำหรับเราก็คือ การเป็นพยานแก่คนทุกคน และการทำเช่นนั้น โดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง

เป้าหมายสูงสุดของท่านก็คือเพื่อ “ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์” คำที่แปลว่า *เป็นผู้ใหญ่แล้ว* (*เดอะอะอืออส*) มีความหมายว่า ‘ครบถ้วน’ ในความหมายที่ว่าไม่มีอะไรตกหล่น มันจึงสมบูรณ์แบบ ขอบเขตของการเป็นพยานของเราจึงอยู่ตรงนี้ เราไม่เพียงได้รับพระมหาบัญชาให้นำวิญญาณผู้คนมาถึงพระคริสต์เท่านั้น แต่เราต้องสั่งสอนเขาและฝึกเขาเป็นสาวกจนเขาครบถ้วนในพระเยซูคริสต์ ข้อคิดที่สำคัญกว่าก็คือ เรื่องความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ

คส 1:29 เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการทำงานด้วย โดยความอุตสาหะตามภาระกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำในตัวข้าพเจ้า ข้อสุดท้ายนี้อาจแปลใหม่ได้ว่า ‘เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการทำงานด้วย โดยต่อสู้โดยอาศัยพลังกำลังของพระองค์ซึ่งกำลังให้พลัง

ข้าพเจ้าอยู่' แม้งานของพระเจ้าจะเป็นการสู้รบจริงๆ แต่ความช่วยเหลือของพระองค์ก็มีมาอยู่เสมอเพื่อให้พลังแก่เราสำหรับงานดังกล่าว

*****

ภาพรวมของโคโลสี 2: ในบทนี้อัครสาวกท่านนี้นำเสนอความเห็นส่วนตัวมากขึ้นแก่คริสตจักรที่เมืองโคโลสี ทั้งในการให้กำลังใจพวกเขาและในการตักเตือนพวกเขา จากนั้นท่านเตือนเกี่ยวกับการรุกรานเข้ามาของศาสนาจอมปลอมและหลักปรัชญาของโลกและหลักปรัชญาของศาสนาอื่นซึ่งเห็นได้ชัดว่ากำลังมีอิทธิพลต่อพวกเขาอยู่

คส 2:1-3 เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าผู้อุตส่าห์มากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง 2 เพื่อเขาจะได้รับความชื่นใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าใจในความรู้ความลึกถึ้งของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์ 3 ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์

ตรงนี้เราเห็นถึงความห่วงใยแบบเป็นส่วนตัวที่เปาโลมีต่อคริสตจักรที่เมืองโคโลสี ท่านเขียนว่าท่าน “ผู้อุตส่าห์” มากเพียงไรเพื่อพวกเขาและเพื่อคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ความหมายก็คือ ท่านห่วงใยคริสตจักรทั้งสองแห่งมากๆ ทั้งเมืองโคโลสีและเมืองเลาดีเซียเป็นเมืองในแคว้นฟรีเจียและอยู่ไม่ห่างกันนัก เปาโลไม่น่าจะเคยไปที่ทั้งสองเมืองนั้นและอาจไม่เคยเห็นพี่น้องที่ทั้งสองเมืองนั้นด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม ความห่วงใยของท่านก็คือว่า “เพื่อเขาจะได้รับความชื่นใจและเข้าติดสนิทกันในความรัก” คำที่แปลว่า **ได้รับความชื่นใจ** (พาราคาและโอ) มีความหมายว่า ‘ได้กำลังใจ’

คำว่า *และ* ในข้อ 2 อาจมีความหมายว่า ‘ด้วย’ หรือ ‘จนถึงกับ’ ดังนั้นท่านจึงกล่าวต่อไปว่า ท่านห่วงใยว่าพวกเขาจะได้ติดสนิทจนถึงกับ “มั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ” นั่นคือ ความห่วงใยของท่านก็คือว่า พวกเขาจะเข้าใจ “ความลึกถึ้งของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์” อย่างถ่องแท้

จริงแท้ที่เดียวที่สามพระภาคของพระเจ้ามักเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก ตรงนี้กล่าวถึงเพียงสองพระภาค อย่างไรก็ตาม ความกังวลของเปาโลก็คือ การที่พวกเขาเข้าใจในเรื่องดังกล่าว ในการพูดถึงพระคริสต์ ท่านปิดท้ายย่อหน้าโดยกล่าวว่า “ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์” จริงแท้ที่เดียวที่ในพระคริสต์คือคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่าง ยิ่งเราเข้าใจพระองค์และยิ่งเรากลายเป็นเหมือนพระองค์มากเท่าไร เราก็ยิ่งได้รับสติปัญญาและความรู้จากพระองค์มากขึ้นเท่านั้น

คส 2:4-5 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่องหนท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง 5 เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์

เปาโลเริ่มบอกไว้ว่าท่านกำลังจะพูดถึงเรื่องอะไรในบทนี้ ท่านเตือนพวกเขาว่า “เพื่อมิให้ผู้ใดล่องหนท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง” คำว่า *ล่องหน* เป็นคำที่น่าสนใจ นั่นเป็นสิ่งที่ซาตานทำกับเอวาจริงๆ มันยังทำเหมือนเดิมมาจนถึงทุกวันนี้ ดู ยอห์น 8:44 คำที่แปลว่า คำชักชวนอันน่าฟัง (*ปธานอลอเกีย*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘คำพูดโน้มน้าว’ จริงแท้ที่เดียวที่มีลมปากแห่งคำสอนเยอะเยอะที่มักถูกนำเสนออย่างจงใจผู้ฟัง

ท่านเปลี่ยนเรื่องช่วงขณะเพื่อกล่าวว่า แม้ท่านจะอยู่ห่างไกลจากพวกเขา แต่ท่านก็อยู่กับพวกเขาในจิตวิญญาณ จากที่ท่านได้ยินมา เปาโลกล่าวว่าท่าน “มีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์” มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี นี่สื่อถึงระเบียบวินัย, โครงสร้าง และความเป็นระเบียบ นี่เป็นคุณธรรมประการหนึ่งเสมอ

คริสตจักรอายุน้อยแห่งนี้ได้จัดระเบียบตัวเอง นอกจากนี้เปาโลยังชื่นชมยินดีในความเชื่ออันเข้มแข็งของพวกเขาในพระคริสต์อีกด้วย แม้พวกเขาเป็นคริสตจักรอายุน้อย แต่พวกเขาก็มีรากฐานอันแข็งแกร่งและมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ภายใน

คส 2:6-7 ก่อนที่จะเปลี่ยนไปกล่าวคำเตือนให้ระวังอันตรายที่เป็นหลักปรัชญาที่กำลังเข้ามาใกล้ เปาโลได้ออกคำสั่งแรกของท่านในจดหมายฝากฉบับนี้ เหตุฉะนั้นเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เข้ามาแล้วฉันใด ท่านก็จงดำเนินชีวิตในพระองค์ด้วยฉันนั้น พวกเขาได้ต้อนรับพระคริสต์แล้วโดยความเชื่อ บัดนี้เปาโลกำชับให้พวกเขาดำเนินชีวิตในพระองค์ตามนั้น นั่นคือ พวกเขาต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ การต้อนรับพระคริสต์โดยความเชื่อนั้นก็ง่ายกว่าการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ คำกำชับนี้ก็มีมาถึงพวกเราในปัจจุบันด้วยเช่นกัน นอกจากนี้พวกเขา (และพวกเราด้วย) ถูกกำชับว่า 7 เมื่อทรงวางรากฐานและก่อร่างสร้างท่านขึ้นไว้ในพระองค์ และทรงให้ท่านมั่นคงในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสั่งสอนมาแล้ว หลังจากได้ต้อนรับพระคริสต์แล้ว พวกเขา (และพวกเราด้วย) ก็ถูกกำชับให้ยังรากในพระคริสต์และตั้งมั่นคงในความเชื่อ พวกเขาถูกสอนมาแบบนั้นแล้ว

คราวนี้เปาโลตอกย้ำประเด็นนี้เพิ่มเติม นอกจากนี้ท่านยังสั่งให้พวกเขา**บริบูรณ์**ด้วยการ**ขอบพระคุณ** มีคนเคยกล่าวไว้ว่าหนึ่งในความบาปที่คริสเตียนมักกระทำบ่อยๆก็คือ การไม่รู้จักขอบพระคุณ พวกเราและพวกเขาได้รับคำสั่งให้บริบูรณ์ด้วยการขอบพระคุณ การทำน้อยไปกว่านี้ก็เป็นการบาป

คส 2:8 คำสั่งที่สองของจดหมายฝากฉบับนี้ปรากฏตรงนี้ จงระวังให้ดี **เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์** อันตรายต่อมาสำหรับคริสเตียนใหม่ก็คือ การถูกชักจูงให้หลงไปโดยอิทธิพลจอมปลอมต่างๆ (คำว่า **ทำให้...ตกเป็นเหยื่อ** มีความหมายว่า ชักจูงให้หลงไป)

อัครสาวกท่านนี้กล่าวถึงการชักจูงให้หลงฝ่ายวิญญาณสี่ด้าน (1) อย่างแรกคือ **หลักปรัชญา** คำที่แปลเช่นนั้น (*ฟิโลซอเฟีย*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความรักในสติปัญญา’ นี้สื่อถึงความชอบที่จะได้รับการยอมรับในด้านวิชาการ, การยกชูเรื่องทางวิชาการ และระบบการให้คุณค่าของโลก ความรักในด้านวิชาการแบบเกินพอดีมักนำไปสู่หลักความเชื่อที่ตายแล้วเป็น

อย่างน้อยหากไม่ใช่การไม่มีหลักความเชื่อ จากนั้น (2) ท่านเตือนถึง “คำล่อลวงอันไม่มีสาระ” ความหมายก็คือ การหลอกลวงอันว่างเปล่านั่นเอง โลกเต็มไปด้วยหลักปรัชญาจอมปลอมต่างๆ เช่น วิวัฒนาการ, มนุษย์นิยม, สิทธิสตรี, ความถูกต้องทางการเมือง และบรรดา “นิยม” ต่างๆ แบบไม่รู้จักจบสิ้น เราถูกกำชับให้ระวังให้ดี (3) ศัตรูตัวฉกาจอย่างหนึ่งของความจริงก็คือ “ธรรมเนียมของมนุษย์” ธรรมเนียมต่างๆของศาสนามักขัดแย้งกับความจริงตามหลักพระคัมภีร์ สุดท้าย (4) เปาโลเตือนถึง “หลักการต่างๆที่เป็นของโลก” ความหมายก็คือ การดูชั้ค่านิยมพื้นฐานต่างๆของระบบของโลกที่อยู่รอบตัวเรา โลกเป็นศัตรูของพระเจ้ามาโดยตลอด สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพระคริสต์ คำกำชับสำหรับเราก็คือ จงระวังให้ดี

คส 2:9-10 เพราะว่าเป็นพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ 10 และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิระแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ

ย้อนกลับไปพูดถึงพระคริสต์ในข้อที่แล้ว เปาโลกล่าวต่อไปว่า “ในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์” พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงสภาพของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมในการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ ทั้งตอนนั้นและตอนนี้พระองค์ทรงสำแดงสภาพของพระเจ้าให้เห็นชัดเจน การได้เห็นพระองค์ก็เท่ากับได้เห็นพระบิดา ดู ยอห์น 14:9 ความเป็นพระเจ้าทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

การเล่นคำที่สำคัญซึ่งไม่ปรากฏชัดในภาษาอังกฤษอยู่ตรงนี้ คำที่แปลว่า **อย่างบริบูรณ์** (*พลโรมา*) และ **ครบบริบูรณ์** (*พลโรโอ*) มีความเกี่ยวพันกันจนเกือบจะใช้แทนกันได้ นอกจากนี้การผันคำหลังก็อยู่ในรูปของกาลสมบูรณ์และประธานถูกกระทำ ดังนั้นข้อ 10 อาจแปลได้ว่า ‘และท่านทั้งหลายได้ถูกทำให้สมบูรณ์แล้วในพระองค์’ ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์ และความบริบูรณ์เดียวกันนี้เองได้ถูกมอบให้แก่เราผู้อยู่ในพระองค์ หากแปลแบบถอดความก็คือ ‘และท่านทั้งหลายได้ถูกทำให้สำเร็จครบบริบูรณ์ในพระองค์’ จริงแท้ที่เดียวที่ทุกสิ่งสำเร็จครบบริบูรณ์ในพระเยซู นอกจากนี้พระองค์ยังทรงเป็น “ศิระแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์

เทพ” ความหมายก็คือว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นประมุขเหนืออำนาจและสิทธิอำนาจทุกประการ ในจักรวาล ไม่ว่าอำนาจนั้นจะดีงามหรือชั่วร้ายก็ตาม พระองค์ทรงเป็นอันดับหนึ่ง

คส 2:11-12 ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่หนัด ซึ่งเป็นการเข้าสู่หนัดที่มีมนุษย มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดแห่งพระ คริสต์ 12 ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัปติสมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นใหม่กับพระองค์ด้วย โดยความ เชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย

เปาโลคัดคอกกลุ่มที่เป็นยิวในคริสตจักรไว้ก่อนเลย พวกยิวถือว่าคนที่ไม่เข้าสู่หนัดนั้นยัง บกพร่องฝ่ายวิญญาณอยู่ เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เปาโลจึงบรรยายให้ผู้อ่านของท่านที่เป็นคนต่าง ชาติฟังว่าในพระคริสต์พวกเขาได้ “เข้าสู่หนัดที่มีมนุษยมิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่ง ความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดแห่งพระคริสต์” นอกจากเป็นสัญลักษณ์แห่งพันธ สัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัมและการเป็นยิวแล้ว การเข้าสู่หนัดยังเป็นสัญลักษณ์ของการถูก แยกตั้งไว้ต่างหากจากโลกเพื่อถวายแด่พระเจ้าอีกด้วย

แม้พี่น้องคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติของท่านจะไม่เคยเข้าสู่หนัดฝ่ายเนื้อหนังเลย แต่ เปาโลก็กล่าวว่าในพระคริสต์พวกเขาได้รับการเข้าสู่หนัดฝ่ายวิญญาณแล้ว นั่นเป็นตอนที่พวกเขา แยกตัวออกจากความบาปแห่งเนื้อหนังเพื่อมาหาพระคริสต์ พวกเขาจึงเข้ามาอยู่ใต้การเข้าสู่ หนัดของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงครบบริบูรณ์ในพระองค์

จากนั้นเปาโลจึงใช้ภาพเปรียบเทียบระหว่างการเข้าสู่หนัดกับบัปติสมาของผู้เชื่อ การเข้าสู่ หนัดทำให้ยิวเป็นพวกเดียวกับอับราฮัม ส่วนบัปติสมาคือการใช้ซึ่งผู้เชื่อประกาศต่อสาธารณชนว่า เขาเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์ ภาพเปรียบเทียบที่ถูกใช้จึงชี้ให้เห็นถึงวิธีการรับบัปติสมา นั่นคือ “ได้ ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัปติสมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นใหม่กับพระองค์ด้วย” การเข้าสู่หนัดเป็น สัญลักษณ์ฝ่ายเนื้อหนังที่แสดงถึงพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัมฉันใด บัปติสมาก็เป็น สัญลักษณ์ภายนอกในการประกาศการเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์ฉันนั้น การถูกฝังในน้ำแห่ง พิธีบัปติสมาและขึ้นมาจากน้ำจึงสื่อถึงการจุ่มลงในน้ำอย่างชัดเจน วลีหลังประกาศว่าการเป็นขึ้น

จากตายในอนาคตของเราจะเกิดขึ้น โดยความเชื่อในฤทธานุภาพของพระเจ้า ฤทธิเดชเดียวกันนี้เองที่ “บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย”

คส 2:13-14 และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หนัด พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน 14 พระองค์ทรงลบกรรมกรรมในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์

ในข้อความที่คล้ายคลึงกับเอเฟซัส 2:1 เปาโลกล่าวว่า แม้ตายแล้วในความบาป แต่พระคริสต์ก็ได้ทรงให้เรามีชีวิตด้วยกันกับพระองค์แล้ว “และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน” ฤทธิเดชในการสร้างใหม่ของการบังเกิดใหม่และการยกโทษบาป (ทั้งคู่เกิดขึ้นตอนที่เรารับความรอด) จึงถูกเอ่ยถึงตรงนี้ คำที่แปลว่า ให้...มีชีวิตด้วยกัน (ซูโซออปอยอะโอ) โดยแก่นแท้แล้วหมายถึงการได้รับชีวิตพร้อมกับอีกคน ข้อคิดที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า พระคริสต์ทรงถูกทำให้มีชีวิตตอนที่ทรงฟื้นคืนพระชนม์นั้นใด เราก็ถูกทำให้มีชีวิตเช่นเดียวกันตอนที่เรารับความรอด (นั่นคือ การถูกสร้างใหม่)

นอกจากนี้พระองค์ยังทรง “ลบกรรมกรรมในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเรา” มีหลายคนเห็นไม่ตรงกันเกี่ยวกับความหมายของข้อความนี้ บางคนคิดว่านี่หมายถึงพระราชบัญญัติของโมเสส (ส่วนที่เป็นพิธีกรรมหรือทั้งหมดของพระราชบัญญัติ) คนอื่นก็คิดว่ามันหมายถึงสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือเล่มต่างๆตามที่มีบอกไว้ในวิวรณ์ 20:12 บางทีนี้อาจหมายถึงทั้งสองอย่าง สิ่งที่ถูกเขียนไว้ในหนังสือเล่มต่างๆในสวรรค์คือ การละเมิดต่างๆของเราต่อบัญญัติด้านศีลธรรมของพระเจ้า นั่นถูกสรุปไว้ใน ‘พระราชบัญญัติ’ ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า โทษของบาปที่จะตกแก่เรานั้น ได้ถูกลบออกไปแล้ว คำที่แปลเช่นนั้น (อะซาละอิโฟ) มีความหมายว่า ‘ขจัด’, ‘ลบ’ หรือ ‘เช็ดออกไป’ หากเปรียบกับปัจจุบันมันก็คือปุ่ม delete บนเครื่องคอมพิวเตอร์นั่นเอง เมื่อเรากดปุ่มนี้ ข้อมูลก็หายไป นอกจากนี้พระองค์ (พระเยซู) ยังเอามาตราที่จะปรับโทษเราเพราะความบาปของเราไปเสีย “โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์”

ดังนั้น ความผิดแห่งความบาปของเราจึงถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระคริสต์แล้ว เราแค่ต้องวางใจพระองค์เพื่อที่จะกลายเป็นคนชอบธรรมอย่างสมบูรณ์

คส 2:15 พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประทานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั่น แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมด ในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พระองค์ยังทรงมีชัยต่ออำนาจของนรกโดยสิ้นเชิงอีกด้วย ซาตานและลูกสมุนของมันคิดว่ามันจัดการพระเยซูได้แล้ว แต่ในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์พระองค์ได้ทรงปลดบรรดาผู้ที่มีอำนาจแห่งนรกและอำนาจของพวกมันไปแล้ว คำที่แปลว่าปลด ในที่นี้ (อาเป็คคูอไม) มีความหมายว่า ‘ปลดอาวุธ’ หรือ ‘ทำให้หมดฤทธิ์’ พระเยซูได้ทรงทำเช่นนั้น จากนั้นพระองค์ทรงประทานมันโดยมีชัยชนะเหนืออำนาจของนรกในตัวพระองค์เองซึ่งเห็นได้จากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

คส 2:16-17 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรีกปรำทำนในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต 17 สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

กลับไปยังจุดที่ท่านกล่าวค้างไว้ในข้อ 8-14 เปาโลจึงกำชับคริสตจักรที่เมืองโคโลสีว่า พวกเขาไม่ควรปล่อยให้ใครมาปรับโทษพวกเขาที่ไม่ถือรักษาข้อปลีกย่อยต่างๆที่ไม่รู้จักจบสิ้นของประเพณีของพวกยิว นี่เกี่ยวข้องกับการกิน (คือ เนื้อหมู) หรือการดื่มจากภาชนะที่มีฝาปิด หรือไม่มีฝาปิด นอกจากนี้เพราะว่าพวกเขาอยู่ในพระคริสต์แล้ว (ผู้ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จและทรงตรึงมันไว้ที่กางเขนแล้ว) พวกเขาจึงไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับวันสำคัญต่างๆของพวกยิว, การถือวันขึ้นค่ำของพวกยิว หรือการถือวันสะบาโตต่างๆของพวกยิว (พวกยิวถือว่าวันเทศกาลส่วนใหญ่ของพวกยิวเป็นวันสะบาโต)

ความสำคัญที่ชัดเจนของสิ่งเหล่านี้ก็คือว่า พวกมัน “เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง” รายละเอียดและข้อปลีกย่อยต่างๆของบัญญัติทางพิธีกรรมของพวกยิวเป็นเพียงเงา

ที่นำหน้าพระคริสต์ผู้ได้เสด็จมาแล้ว จุดสนใจหลักของบัญญัติของพวกยิวคือพระคริสต์เอง พระองค์ทรงทำให้บัญญัตินั้นสำเร็จในตัวพระองค์เอง คู มัทธิว 5:17

คส 2:18-19 อย่าให้ผู้ใดโกงบำเหน็จของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝืนในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่ได้เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง 19 และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศิระะ ศิระะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น

เปาโลจึงเตือนอีกครั้งถึงลมปากแห่งคำสั่งสอนอันมากมายที่หลอกลวง ท่านเตือนให้พวกเขาระวังการสูญเสียบำเหน็จของตนเพราะ “การจงใจถ่อมตัวลง” ความหมายก็คือ ความน่าเลื่อมใสแบบหลอกลวงและความถ่อมตัวแบบจอมปลอม การบำเพ็ญทุกขกิริยาและ ‘การปฏิบัติว่าจะใช้ชีวิตแบบคนจน’ ในนามของศาสนาก็คือสิ่งนี้เอง ท่านเตือนต่อไปเกี่ยวกับการ “กราบไหว้ทูตสวรรค์” นี้เป็นส่วนหนึ่งที่พบเห็นได้บ่อยของลัทธิมากมาย นี้สื่อว่ามีการกราบไหว้ ‘นักบุญ’ ต่างๆใน ‘พระศาสนจักรแห่งโรม’ “ ใฝ่ฝืนในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่ได้เห็น” พร้อมกับ “ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง” นี้ช่างคล้ายคลึงกับบรรดาผู้นำของลัทธิต่างๆอย่างน่าตกใจ พวกเขาอ้างว่าได้รับการสำแดงพิเศษและมักแสดงอาการเย่อหยิ่ง ความหมายตรงนี้สอดคล้องกับข้อ 8 ที่เปาโลเตือนให้พวกเขาระวังความจริงที่ถูกลอกเลียนแบบ

ลัทธิและการละทิ้งความจริงส่วนใหญ่ไม่ยึดมั่นใน “พระองค์ผู้ทรงเป็นศิระะ” นั่นคือศาสนาเทียมเท็จ ไม่ยกชูความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ปกติแล้วพวกเขาลดทอนพระองค์ให้เป็นเพียงคน, ทูตสวรรค์ หรืออะไรก็ตามที่ด้อยกว่าพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงเป็น พระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาแห่งพลังคำสั่ง, การบำรุงเลี้ยง และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของร่างกายซึ่งนำการเจริญเติบโตมาจากพระเจ้า

คส 2:20-23 ดังนั้นถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ 21 (เช่น "อย่าแตะต้อง" "อย่าชิม" "อย่าเอามือหยิบ" 22 ซึ่งทั้งหมดจะพิณาศเมื่อทำดั่งนั้น) อันเป็นหลักธรรมและ

คำสอนของมนุษย์ 23 จริงอยู่สิ่งเหล่านี้คือทำที่มีปัญหา คือการเต็มใจมัสการ การถ่อมตัวลง และการทรมาณกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

ท่านปิดท้ายบทนี้ด้วย *ดังนั้น* อันที่จริงเราตายด้วยกันกับพระคริสต์แล้วจากอิทธิพลต่างๆ ของโลกและศาสนาและหลักปรัชญาจอมปลอมต่างๆ ของโลก เปาโลจึงถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่า “เหตุไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ (เช่น "อย่าแตะต้อง" "อย่าชิม" "อย่าเอามือหยิบ" ข้อห้ามเหล่านี้แตกออกมาจากประเพณีของยิวที่ยังมีอิทธิพลต่อคริสตจักรอยู่ ข้อห้ามดังกล่าวก็มีพบเห็นบ่อยในการบำเพ็ญทุกขกิริยาของลัทธิต่างๆ ที่แพร่หลายในตอนนั้นเหมือนกับในตอนนี้ เปาโลกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้จะพินาศไปและไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าหลักธรรมคำสอนของมนุษย์

การถือศาสนาและการบำเพ็ญทุกขกิริยาแต่เพียงภายนอกดูเหมือนจะแสดงออกถึงสติปัญญา, ความน่าเลื่อมใส และความถ่อมใจโดยการเมินเฉยต่อร่างกายและไม่ให้เกียรติหรือปรนเปรอเนื้อหนัง จริงแท้ที่เดียวที่ตลอดทุกยุคทุกสมัยจะมีคนเหล่านั้นที่โดยคำปฏิญาณว่าจะใช้ชีวิตแบบสมณะ, การทรมาณกายตัวเองโดยการบำเพ็ญทุกขกิริยา และความน่าเลื่อมใสแบบเสแสร้งได้นำเสนอตัวเองว่าเป็นคนดีและชอบธรรม แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่เปาโลเตือนให้ระวังจริงๆ มันคือการลอกเลียนแบบโดยเน้นที่เรื่องภายนอกและเนื้อหนัง ไม่ใช่จิตวิญญาณ แม้ศาสนาดังกล่าวจะดูเหมือนน่าเลื่อมใส แต่สิ่งที่ทำให้เรารู้ถึงความผิดพลาดของมันก็คือ การที่ศาสนาเหล่านั้นไม่มีการเน้นเรื่องการยกชูพระเยซูคริสต์ สองบทแรกของจดหมายฝากฉบับนี้ได้กล่าวเสียยืดยาวเพื่อปูทางให้กับสองบทหลัง ศาสนาเทียมเท็จจะชี้ไปที่อื่นเสมอ

*****

ภาพรวมของโคโลสี 3: จุดสนใจหลักของจดหมายฝากฉบับนี้ตอนนี้เปลี่ยนจากหลักการมาเป็นเรื่องทางปฏิบัติบ้าง เนื้อหาส่วนแรกของบทนี้หันความสนใจของคริสตจักรที่เมืองโคโลสีไปที่คุณค่าต่างๆฝ่ายวิญญาณในสวรรค์ จากนั้นเปาโลจึงให้รายการยาวๆเกี่ยวกับหลักปฏิบัติต่างๆซึ่งไม่ควรมีชีวิตคริสเตียนเลย บทนี้ปิดท้ายด้วยรายการยาวๆเกี่ยวกับการกระทำที่ดีใน

ชีวิตคริสเตียน ขณะที่เนื้อหาส่วนแรกของบทนี้พูดถึงหลักปฏิบัติต่างๆที่เป็นความบาปซึ่งเราควร 'ถอดทิ้ง' ท่านเปลี่ยนไปเน้นสิ่งที่เราต้อง 'สวมใส่'

คส 3:1 บทนี้เริ่มต้นด้วยการอ้างอิงย้อนกลับไปยัง 2:12-13 ที่กล่าวว่าก่อนที่จะมาเป็นผู้เชื่อเราเคยตายในความบาปของเรา จากนั้นหลังจากได้รับความรอดแล้ว เราก็ถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วในพิธีบัพติศมา จากนั้นเราก็ขึ้นมาจากน้ำในพิธีบัพติศมาพร้อมกับพระองค์ด้วย บัดนี้เปาโลจึงตั้งรากฐานดังกล่าวเป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เพราะคำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว แม้ในทางไวยากรณ์ข้อความนี้บ่งชี้ว่า 'ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว แต่ความหมายที่อิงตามบริบทก็คือ 'เนื่องจากท่าน ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมาพร้อมกับพระคริสต์แล้ว' เปาโลถือว่าพวกเขาเป็นขึ้นมาพร้อมกับพระองค์แล้ว

หลังจากได้วางรากฐานเรียบร้อยแล้ว เปาโลจึงให้รายการคำสั่งต่างๆสำหรับชีวิตคริสเตียน คำสั่งแรกคือจงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบน ความหมายก็คือ การแสวงหาสิ่งที่เป็นของสวรรค์หรือการแสวงหาสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้า เพื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ให้ชัดเจน ท่านเสริมว่า ในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกเราในฐานะคริสเตียนจึงถูกกำชับให้แสวงหาสิ่งที่เป็นของสวรรค์ซึ่งเป็นทุกๆเรื่องฝ่ายวิญญาณอยู่

คส 3:2 ในบริบทนั้น ท่านเสริมคำสั่งที่สองเข้าไปซึ่งเป็นการขยายความคำสั่งแรกคือ จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก คำที่แปลว่า ฝังความคิดของท่าน (φρονεω) มีความหมายว่า 'กำกับความคิดของตัวเอง' หรือ 'คิด' เราจึงถูกกำชับให้พุ่งเป้าความคิดของเราไปที่สิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบนมากกว่าสิ่งต่างๆที่เป็นของโลก มันง่ายเหลือเกินที่จะมัวแต่สนใจสิ่งต่างๆที่เป็นของโลก ซึ่งเป็นสิ่งที่โดยตัวมันเองแล้วไม่ใช่ความบาป (แค่เป็นสิ่งที่ เป็นของโลก) จนมุมมองของเราเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณถูกบดบัง คำสั่งให้กำกับกับความคิดของเราเช่นนั้นจึงเป็นส่วนหนึ่งของบัญญัติของพระคริสต์ มันเป็นจุดรวมความสนใจที่ใช้ในการจัดระเบียบความคิดของเรา

คส 3:3   **เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ใน**

พระเจ้า เปาโลนำเสนอหลักฐานที่ใช้สนับสนุนคำกล่าวอ้างของท่าน ท่านนำเสนอสิ่งที่ตรงข้ามกับเอเฟซัส 2 ในบทนั้นเราเคยตายต่อพระเจ้าเพราะความบาป ตรงนี้เปาโลบรรยายว่าเราตายต่อตัวเองในพระคริสต์ นั่นเป็นความจริงในเรื่องตำแหน่งของเราในพระคริสต์ ดังที่ท่านเขียนถึงคริสตจักรต่างๆ ในแคว้นกาลาเทีย เราได้ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ประเด็นที่ท่านต้องการจะสื่อตรงนี้คือ บัดนี้เราควรจัดระเบียบชีวิตของเราให้สอดคล้องตามนั้นด้วย ชีวิตของเราจึง “ซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า”

คส 3:4   **นอกจากนี้ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้น**

ท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย ข้อนี้มีข้อคิดหลายอย่าง (1) จริงแท้ทีเดียวที่พระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา นี่ไม่เพียงเป็นความจริงในความหมายฝ่ายร่างกายเท่านั้น แต่ในความหมายฝ่ายวิญญาณด้วย ดังที่ยอห์น ได้กล่าวไว้ “ในพระองค์มีชีวิต” (ยอห์น 1:4) และพระองค์ทรงเป็นชีวิต (ยอห์น 14:6) (2) นี่จึงเป็นคำพยากรณ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ เปาโลเชื่อว่าพระองค์จะเสด็จมาปรากฏแน่ๆ ข้อความตรงนี้สอดคล้องกับที่ยอห์นเขียนไว้ในเวลาต่อมาใน 1 ยอห์น 3:2 พระเยซูจะทรงปรากฏในเวลาไม่ช้า! (3) หลักฐานอันแข็งแกร่งซึ่งสนับสนุนแนวคิดเรื่องการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปีอยู่ตรงนี้ เราไม่อาจโต้แย้งได้เลยว่าการปรากฏพระองค์อย่างเต็มรูปแบบของพระคริสต์จะเกิดขึ้นหลังยุคเจ็ดปีตามที่มิบอกล่าวไว้ในวิวรณ์ 19 อย่างไรก็ตามตรงนี้เปาโลกล่าวว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น เราก็จะ “ปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” นี่สอดคล้องกับวิวรณ์ 19:14 การปรากฏตัวพร้อมกับพระองค์ในยามที่พระองค์เสด็จกลับมาสื่อชัดเจนว่าคริสตจักรที่สมบูรณ์จะอยู่กับพระองค์ในสวรรค์เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นการรับขึ้นซึ่งเกิดขึ้นก่อนการสิ้นสุดลงของยุคเจ็ดปีจึงต้องเกิดขึ้น ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ชี้ชัดเจนถึงการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปี

คส 3:5   **อีกครั้งที่เนื้อหาตรงนี้สอดคล้องกับที่จะถูกเขียนในเวลาต่อมาใน 1 ยอห์น**

3:2-3 เพราะการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ เราจึงควรดำเนินชีวิตของเราให้พร้อมที่จะพบพระองค์ เปาโลจึงออกคำสั่งอีกประการ **จงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่าย**

โลกนี้ การประหารก็คือ การฆ่าให้ตายนั่นเอง ดังนั้นความหมายก็คือ ภาพเปรียบเทียบของการถือว่า
อวัยวะของเรานั้นตายแล้ว คำที่แปลเช่นนั้น (เมะลอส) หมายถึงส่วนต่างๆของร่างกายมนุษย์
บริบทที่ตามมากล่าวชัดเจนถึงอวัยวะที่เกี่ยวกับเรื่องเพศในร่างกายของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระ
คัมภีร์บริสุทธีได้สั่งเราให้ถือว่าร่างกายของเราตายแล้วต่อกิจกรรมต่างๆ เช่น การล่วงประเวณี
การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ

ให้เราพิจารณาถึงรายการของการกระทำที่ชั่วร้ายเหล่านี้อย่างละเอียดมากขึ้นกัน คำที่
แปลว่า การล่วงประเวณี (พอร์เนเชีย) ในความหมายที่กว้างที่สุดหมายถึง การทำผิดศีลธรรม
ทางเพศในรูปแบบใดๆก็ตาม ในความหมายที่แคบลง มันหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อน
แต่งงาน ความหมายของคำที่แปลว่า การโสโครก (อาคาซารเซีย) เป็นคำกลางๆที่หมายถึงความ
ไม่บริสุทธิ์ทางเพศในทุกรูปแบบ เช่น สื่อลามก, ความคิดที่ค้นหาจัด และรูปแบบอื่นๆของเรื่อง
ทางเพศอันไม่เหมาะสม

คำที่แปลว่า ราคะตัณหา (พารอส) ในบริบทนี้อาจเป็นคำที่ใช้แทนการรักร่วมเพศ วลี
ความปรารถนาชั่ว ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า ‘ค้นหาที่ชั่วร้าย’ น่าจะหมายถึงการคิดในเรื่องเพศ
นอกการสมรสซึ่งก่อให้เกิดค้นหาและการกระตุ้นเร้าอัน ไม่บริสุทธิ์ ในที่นี้ความหมายของค้นหา
อยู่ในรูปแบบที่เกี่ยวกับเรื่องเพศอันผิดศีลธรรมและต่ำทรามที่สุด

สำหรับคนมากมายในโลกนี้ การหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเพศอันไม่เหมาะสมได้กลายเป็น
ความโลภ ความหมายของคำนี้ก็คือความละ โมบและตะกละนั่นเอง ดังที่มีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์
ตอนอื่น (เอเฟซัส 5:5) ความโลภกลายเป็นรูปแบบหนึ่งของการนับถือรูปเคารพ สำหรับบางคน
การหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเพศอันไม่เหมาะสมได้กลายเป็นรูปเคารพในชีวิตของพวกเขา ด้วยเหตุนี้
ความสำส่อนดังกล่าวจึงพรากรใจของเขาไปจากสิ่งต่างๆของพระเจ้า ดู โยเซยา 4:11 ดังนั้นเปาโล
จึงกำชับผู้เชื่อทั้งหลายให้ประหารความชั่วดังกล่าวเสียให้ตาย

คส 3:6-7 เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้ายิ่งลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
7 ครั้งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้

เปาโลกล่าวต่อไปว่าเพราะสิ่งเหล่านี้ “พระอาชญาของพระเจ้าก็ลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง” ตัวอย่างที่ชัดเจนก็คือ ความรุนแรงของการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อชาวคานาอัน คนเหล่านั้นเป็นภาพของความเสื่อมทรามทางศีลธรรมตามที่มีบรรยายไว้ข้างบน พระองค์จึงทรงบัญชาให้คนอิสราเอลกำจัดคนเหล่านั้นเสีย ปฐมกาล 5 ก็บ่งชี้ว่าอารยธรรมก่อนน้ำท่วมโลกก็ปล่อยตัวไปกับพฤติกรรมดังกล่าว พระเจ้าจึงทรงทำลายมันเสีย

เปาโลก็บ่งชี้ว่าคริสเตียนชาวเมืองโคโลสีแต่ก่อนก็ดำเนินชีวิตแบบนั้นก่อนกลับใจรับเชื่อ คำที่แปลว่า *ครั้งหนึ่ง* (*ปอเตะ*) มีความหมายว่า ‘แต่ก่อน’ หรือ ‘ในอดีต’ ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่าชาวโลกก็ดำเนินชีวิตแบบนั้นเป็นปกติ เมื่อผู้คนถูกช่วยให้รอดจากโลก การปฏิบัติอันน่าเกลียดเหล่านั้นก็มักเป็นอดีตของพวกเขามาก่อน

คส 3:8   แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพุดหยาบโตนจากปากของท่าน คราวนี้ท่านเปลี่ยนจากการเน้นเรื่องความบาปของเนื้อหนังเป็นความบาปของจิตวิญญาณบ้าง แบบแรกนั้นเป็นสิ่งที่พบบ่อยในหมู่ชาวโลก แต่น่าเศร้าที่แบบหลังพบบ่อยท่ามกลางผู้คนของพระเจ้า เปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน ในฐานะเป็นคำสั่งต่อไป ท่านกำชับให้พวกเขา (และเราด้วย) เปลื้องทิ้ง (ถอดทิ้ง) สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ภาพเปรียบเทียบก็เหมือนกับการถอดทิ้งเสื้อผ้าที่เปรอะเปื้อน นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติ เราถอดทิ้งเสื้อผ้าสกปรกทุกวัน กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นก็คือว่า ท่านกล่าวถึงความบาปต่างๆของจิตวิญญาณซึ่งมักยังคงอยู่แม้แต่ในผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว

มีห้าสิ่งที่เราต้องถอดออก สิ่งแรกคือ (1) ความโกรธ คำที่แปลเช่นนั้น (*ออรเท*) มีความหมายว่า ‘การระบายความโกรธออกมา’ แม้มีสิ่งที่เรียกกันว่าความโกรธที่ชอบธรรม แต่นั่นก็ไม่ค่อยเป็นปัญหาสำหรับเรา อารมณ์โกรธมักเป็นสัตว์ร้ายที่หากไม่ถูกควบคุมจะทำลายความสัมพันธ์เสียมากมาย เราได้รับคำบัญชาให้ถอดทิ้งความโกรธเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก (2) จากนั้นคือ ความขัดเคือง คำที่แปลเช่นนั้น (*ฐมอส*) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันและหมายถึง อารมณ์เสีย มันคือการระบายความโกรธออกมานั่นเอง เราถูกกำชับให้ถอดทิ้งสิ่งนี้ด้วยเช่นกัน ต่อไปคือ (3) การ

คิดปองร้าย คำที่แปลเช่นนั้น (*คาเคีย*) มีความหมายว่า การมี 'เจตนาร้าย' หรือ 'ความขมขื่น' ต่อกันและกัน มันคือความโกรธระยะยาว มันเกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายที่สกปรกสองชิ้นแรกและควรถูกลดทิ้งเป็นประจำเช่นกัน

ต่อไปคือ (4) การหมิ่นประมาท คำนี้เป็นคำที่น่าสนใจ มันมาจากคำว่า *בלאשפה* แม้คำนี้อาจมีความหมายรองว่า การดูหมิ่นหรือจาบจ้วงพระนามของพระเจ้า แต่ความหมายหลักของคำๆ นี้ก็มีลักษณะต่างๆ ไปมากกว่า มันหมายถึงการพูดเรื่องชั่วร้าย, การวิพากษ์วิจารณ์ หรือการใส่ความคนอื่น มันเป็นสิ่งที่เรามักทำบ่อยๆ และเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก เราควรลดมันทิ้งเป็นประจำด้วย สุดท้ายเปาโลกล่าวถึง (5) คำพูดหยาบโลน เครื่องแต่งกายที่สกปรกชิ้นสุดท้ายนี้หมายถึง คำพูดที่หยาบคายหรือลามก มันครอบคลุมถึงการใช้คำพูดหยาบคาย แสลงหู หรือการเป็นคนปากเสีย สิ่งนี้เราก็ควรลดทิ้งเช่นกัน

คส 3:9 คำสั่งอีกประการเกี่ยวกับการทดลองที่เราเจอทุกวันถูกเสริมเข้ามาตรงนี้ อย่าพูดมุสาต่อกัน การหลอกลวงอาจเป็นนิสัยเก่าที่กำจัดยากกว่าอันอื่นๆ ดู เยเรมีย์ 17:9 เราเกิดมาพร้อมกับนิสัยที่ชอบโกหก (สคุดี 58:3) นอกจากนี้มันยังเป็นลักษณะเฉพาะตัวหลักของพญามารด้วย (ยอห์น 8:44) ดังนั้นในฐานะที่เป็นคำบัญชาที่เก่าซึ่งถูกพูดถึงตรงนี้ เราจึงถูกกำชับให้ เป็นคนที่ซื่อสัตย์ การทำน้อยกว่านี้เป็นแก่นแท้ของธรรมชาติเก่า การเป็นคนซื่อสัตย์ก็เป็นแก่นแท้ของความชอบธรรม ข้อนี้ปิดท้ายด้วยวลีที่ว่า **เพราะว่าท่านได้ลดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว** เมื่อเราลดทิ้งมนุษย์เก่าจริงๆ (เนื้อหนังเก่าที่บาปหนาและแก่นแท้ของบาป) ความไม่ซื่อสัตย์ก็จะถูกลดทิ้งไปด้วย บางคนคิดว่านี่เป็นการพูดถึงพิธีบัพติศมาของผู้เชื่อในคริสตจักรยุคต้นที่ผู้รับบัพติศมาลดทิ้งเสื้อผ้าของตัวเองและสวมเสื้อคลุมสำหรับพิธีบัพติศมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์

คส 3:10-11 และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น แม้เรื่องการลดทิ้งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่เป็นอะไรที่เราต้องทำต่อไปเรื่อยๆ แต่เปาโลก็เอ่ยชมคริสตจักรที่เมืองโคโลสีที่ได้แสดงพฤติกรรมดัง

กล่าว โดยบ่งชี้ว่าพวกเขาได้สวมมนุษย์ใหม่แล้วอย่างต่อเนื่อง มันเป็นแบบอย่างของการดำเนินชีวิตของพวกเขาและมันจึงปรากฏชัดเจน

ท่านกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับธรรมชาติใหม่ ความหมายตรงนี้แม้ซับซ้อนก็ถือว่า ธรรมชาติใหม่ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างผู้นั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง ธรรมชาติใหม่ของเราได้ถูกสร้างขึ้นตามแบบพระฉายของพระคริสต์แล้ว นอกจากนี้ธรรมชาติใหม่นั้นยังบริบูรณ์ด้วยความรู้เกี่ยวกับพระองค์ด้วย คำที่แปลว่า สร้างขึ้นใหม่ (อานาไคนอไอ) มีความหมายว่า ‘ถูกทำให้ใหม่’ ในที่นี้มันหมายถึงความเป็นคนใหม่ในพระคริสต์ ดู 2 โครินธ์ 5:17

11 อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่หน้ตหรือไม่ได้เข้าสู่หน้ต พวกคนต่างชาติหรือชาวสียะ ทาสหรือไทก็ไม่มี แต่พระเจ้าทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด ตรงนี้เปาโลพูดถึงข้อถกเถียงหนึ่งซึ่งส่งผลเสียต่อคริสตจักรยุคต้นส่วนใหญ่ไม่มากนัก นั่นคือความขัดแย้งระหว่างพวกที่เป็นยิวในคริสตจักรกับผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติ เปาโลกล่าวชัดเจนว่าในพระคริสต์ไม่มีความแตกต่างระหว่างยิวและคนต่างชาติ แต่ “พระเจ้าทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด” พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้เกิดการรวมเป็นหนึ่ง เพื่อยกตัวอย่างเพิ่มเติม เปาโลจึงพูดถึงความขัดแย้งทางชาติพันธุ์, สีผิวและสังคมในสมัยนั้น

พวกกรีกถือว่าเป็นชนชั้นสูงที่มีสติปัญญาในสมัยนั้น คำนี้ยังเป็นคำที่ใช้ทั่วไปเพื่อแสดงถึงความแตกต่างระหว่างคนต่างชาติกับคนที่เป็นพวกยิวด้วย “ผู้ที่เข้าสู่หน้ตหรือไม่ได้เข้าสู่หน้ต” ก็เป็นการกล่าวซ้ำๆแรกนั่นเอง “พวกคนต่างชาติหรือชาวสียะ” เป็นพวกคนต่างชาติชั้นต่ำที่ยังไม่เจริญ นี่น่าจะเป็นชาวแวนดัล, ชาวโกธ และชาวสลาวิกซึ่งในสมัยนั้นส่วนใหญ่แล้วไม่มีวัฒนธรรมของกรีกและโรมัน ในทำนองเดียวกันเปาโลพูดถึง “ทาสหรือไทก็ไม่มี” นั่นคือพวกทาสและคนที่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระนั่นเอง ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกเขาทุกคนล้วนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์เมื่อพวกเขาได้รับเอาธรรมชาติใหม่ในพระคริสต์ ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวครอบคลุมถึงความขัดแย้งที่ยืดเยื้อยาวนานของผู้เชื่อที่เป็นยิวและต่างชาติ ซึ่งรวมถึงคนต่างชาติที่เป็นชนชั้นสูงและชนชั้นต่ำ หรือแม้แต่พวกทาสและคนเหล่านั้นที่ได้รับการ

ปลดปล่อยจากการเป็นทาสด้วย ทุกชนชั้นและทุกเชื้อชาติล้วนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์
เมื่อพวกเขากลับใจมาหาพระองค์

คส 3:12 เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์
และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปราณี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน ขณะที่
ก่อนหน้านั้นเปาโลได้กำชับให้ผู้อ่านของท่าน “เปลื้องทิ้ง” พฤติกรรมต่างๆที่เป็นการกระทำตาม
เนื้อหนังที่บาปหนา บัดนี้ท่านเตือนสติพวกเขาให้ “สวม” คุณธรรมต่างๆที่เป็นตามแบบของ
พระเจ้า ภาพเปรียบเทียบนี้ก็เชื่อมโยงโดยตรงกับการสวมเสื้อผ้า คำที่แปลว่า สวม (*อินคูออไอ*) หมายถึง
ถึงการสวมเสื้อผ้า เช่นเดียวกับที่เราถอดเสื้อผ้าที่สกปรกและสวมเสื้อผ้าที่สะอาด ภาพเปรียบเทียบนี้จึง
ประยุกต์ใช้กับการดำเนินชีวิตคริสเตียน มันถูกนำเสนอในรูปแบบของคำสั่ง

นี่ยิ่งสอดคล้องกับตำแหน่งของเราในพระคริสต์ในฐานะเป็น “พวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือก
ไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก” ในฐานะเป็นพระกายของพระคริสต์ เราจึงเป็นผู้ที่
พระเจ้าทรงเลือกไว้ และเพราะว่าเราอยู่ในพระคริสต์ เราจึงเป็นผู้ที่บริสุทธิ์และเป็นที่ยรักของ
พระเจ้า ด้วยเหตุนี้เราจึงควรสวม (1) “ใจเมตตา” (คำว่า ใจ แปลมาจากคำว่า ลำไส้ ซึ่งเป็น
ตำแหน่งที่คนโบราณเชื่อว่าเป็นบ่อเกิดของอารมณ์อ่อนโยนต่างๆ) วลีนี้จึงมีความหมายว่า ‘ใจ
เมตตากรุณา’ ดังนั้นผู้คนของพระเจ้าจึงควรเป็นคนที่มีเมตตากรุณา (2) ในแบบเดียวกัน เราถูก
กำชับให้สวมใจปราณี คำที่แปลเช่นนั้น (*เครสโตเตส*) นอกจากแปลว่า ความปราณี แล้วยังมี
ความหมายว่า ‘ความดีงาม’ และ ‘ความสุจริต’ ด้วย มันจึงเป็นความปราณีซึ่งถูกควบคุมโดย
ความดีงามและความสุจริต (3) นอกจากนี้เรายังถูกกำชับให้สวม ใจถ่อม คำที่แปลเช่นนั้น (*ทา
เปะอินออพรอซูเน*) มีความหมายว่า ‘ความถ่อมใจและความถ่อมตน’ (4) นอกจากนี้เรายังถูก
กำชับให้สวม ใจอ่อนสุภาพ คำที่แปลเช่นนั้น (*พราออเตส*) หมายถึงความอ่อน โยนของจิต
วิญญาณและการมีวินัยในเรื่องอารมณ์ ดังนั้น ใจอ่อนสุภาพหมายถึงการ ใจเย็นและรู้จักควบคุม
อารมณ์ (5) จากนั้น เราถูกกำชับให้สวม ใจอดทนไว้นาน (*มาครอฐูเมีย*) ซึ่งหมายถึงความอดทน
และความเพียรพยายามและการไม่รีบแก้แค้นด้วย

คส 3:13 ในบริบทของการอดทนนาน เปาโลขยายความเพิ่มเติมว่า จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน นี่ไม่ได้หมายถึงการยอมอดทนต่อกันและกันเท่านั้น แต่หมายถึงการยกโทษให้กันและกันด้วย กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นก็คือ พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน มันคือส่วนหนึ่งและทั้งหมดของการผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกันซึ่งก็คือ ใจที่อดทนนาน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษเราแล้วฉันใด เราก็ควรยกโทษผู้อื่นเหมือนกัน

คส 3:14 นอกจากนี้เราถูกกำชับให้สวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ แน่نونที่คำว่า ความรัก แปลมาจากคำว่า *อากาเป* น่าสนใจที่เปาโลบรรยายถึงความรักแบบ *อากาเป* ว่าเป็นสิ่งที่ “ผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์” (คือ ความเป็นผู้ใหญ่) ความรักแบบ *อากาเป* ไม่เพียงปกปิดความบาปมากมายเท่านั้น แต่มันยังเป็นคุณธรรมที่ครอบคลุมทุกอย่างซึ่งเหมารวมถึงคุณธรรมต่างๆ ที่ได้บรรยายไปแล้วก่อนหน้านี้ด้วย

คส 3:15 ท่านปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ด้วยคำสั่ง และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย คำที่แปลว่า ครอบครอง (*บราเบอู โอ*) มีความหมายว่า ‘กำกับ’, ‘ควบคุม’ หรือ ‘ตัดสิน’ ในความหมายของกรรมการผู้ตัดสินชี้ขาดในการแข่งขันกีฬา ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงกำชับเราให้ยอมให้สันติสุขของพระองค์เป็นผู้ตัดสินชี้ขาดในใจของเราซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งอารมณ์ต่างๆของเรา ความหมายตรงนี้ไม่ได้เน้นเรื่องสันติสุขในใจมากเท่ากับการมีสันติสุขกับผู้อื่นซึ่งเริ่มต้นด้วยทัศนคติของใจเรา ทั้งบริบทที่มาก่อนและที่ตามมาบ่งชี้ว่าเป็นเช่นนั้น

ให้เราสังเกตวลีต่อไป ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วยคุณธรรมทั้งหมดที่เปาโลตั้งเตือนให้เรายึดถือในข้อ 12-14 สนับสนุนเรื่องการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในหมู่พี่น้องเหมือนกับที่มีพูดถึงเรื่องนี้ในข้อ 11 เปาโลกล่าวชัดเจนว่าเราถูกเรียกให้มาสู่

สันติสุขของพระเจ้าในพระกายของพระคริสต์ เราไม่เพียงถูกเรียกให้มาสู่สันติสุขท่ามกลางพวก
เราเองเท่านั้น แต่เรายังได้รับบัญชาให้มาสู่สันติสุขนั้นด้วย

เรื่องสุดท้ายของเนื้อหาตอนนี้คือคำสั่ง และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ หากมีความ
บาปใดที่ผู้คนของพระเจ้ามักเผลอกระทำ มันก็คือการไม่รู้จักขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระ
เมตตามากมายที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่เรา

คส 3:16 จงให้พระวาตะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วย
ปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ
ด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นอีกคำสั่งหนึ่ง นั่นคือ
“จงให้พระวาตะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น” ความหมายที่
ชัดเจนก็คือ จงให้พระวาตะของพระเจ้าดำรงอยู่ในเราอย่างบริบูรณ์ ความหมายของคำที่แปลว่า
ดำรง (*อะนอยเคะ โอ*) คือ ‘ที่ๆคนๆหนึ่งอาศัยอยู่’ นี่หมายถึงการพำนักอาศัยระยะยาว ดังนั้น
พระวาตะของพระเจ้าควรอาศัยอยู่ภายในตัวเรา ไม่ใช่อย่างจำกัดจำเขี่ย แต่อย่างบริบูรณ์ คำที่
แปลเช่นนั้น (*พลอูซิ โอส*) มีความหมายว่า ‘อย่างสิ้นเหลือ’ นี่สื่อชัดเจนว่าความคิดของเราควร
ชุ่มโชกไปด้วยพระวาตะของพระเจ้า นี่สื่อถึงการใช้เวลามากมายกับพระวาตะของพระเจ้า
ผลลัพธ์ก็คือสติปัญญาที่ก่อเกิดขึ้นภายในตัวเรา

นอกจากนี้การซึมซับพระวาตะของพระเจ้า (คือ พระคริสต์) ดังกล่าวควรอยู่ในระดับที่
เรา “สั่งสอนและเตือนสติกัน” ความหมายหลังก็คือการกระตุ้นกันและกันให้ทำสิ่งที่เราควรทำ
แน่นอนที่นี้เป็นพันธกิจหลักของคริสตจักรทั้งจากธรรมาสน์และชั้นเรียนที่มีการสอนพระคัมภีร์

นอกจากนี้เราควรทำเช่นนั้น “ด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ”
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบริบทตรงนี้คือคริสตจักรท้องถิ่น ในบริบทของพระวาตะของพระเจ้า
นอกจากการสั่งสอนและการตักเตือน (การเทศนา) แล้วยังมีเพลงแบบพระเจ้าในสามรูปแบบ
ด้วย คำที่แปลว่า เพลงสดุดี (*ซาลมอส*) มีความหมายตรงตัวว่า การคิดพินหรือเครื่องสายอื่นๆ

และน่าจะหมายถึงการเล่นเครื่องดนตรีประกอบ เพลงที่บรรเลงด้วยเครื่องดนตรีในที่ประชุมของ คริสตจักรจึงถูกนิยามอย่างชัดเจนดังนี้

ที่ถูกเอ่ยถึงต่อมาคือ เพลงสรรเสริญ คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮูมนอส*) มีความหมายว่า ‘เพลง สรรเสริญแด่พระเจ้า’ เห็นได้ชัดว่าผู้ที่เราร้องและบรรเลงเพลงคริสเตียนให้ฟังคือพระเจ้า ไม่ใช่ มนุษย์ เป้าหมายของเพลงคริสเตียนคือ เพื่อสรรเสริญพระองค์ ไม่ใช่ให้ความบันเทิงเรา สุดท้าย มีการพูดถึงเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คำว่า ‘เพลง’ แปลมาจากคำว่า โอเด ซึ่งหมายถึงการร้องเพลง โดยทั่วไป อย่างไรก็ตามมันถูกขยายความเป็นเพลง ‘ฝ่ายจิตวิญญาณ’ เพลงมากมายที่ได้ชื่อ ว่าเป็นเพลงคริสเตียนมักมีลักษณะของเนื้อห้อย่างชัดเจน เพลงแบบพระเจ้าต้องมีลักษณะตาม จิตวิญญาณและต้องสอดคล้องประสานกลมกลืนกับพระวิญญาณของพระเจ้า

ทั้งหมดนี้มีข้อกำหนดคือ “จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็น เจ้า” ผู้ที่รับฟังเพลงที่เราร้องและบรรเลงคือองค์พระผู้เป็นเจ้า คำที่แปลว่า ร้องเพลงในที่นี้ (*อา โด*) มีความหมายอีกครั้งว่า ‘เพลงสรรเสริญ’ และเป็นเพลงที่ถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า อีก ครั้งที่กำลังสอนตามพระคัมภีร์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องดนตรีคริสเตียนระบุว่าเราควรสรรเสริญ พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ของเรา จุดประสงค์ของดนตรีคริสเตียนไม่ใช่เพื่อความบันเทิงทางศาสนาแก่ หูของเราที่น่าสนใจอีกคือวลีที่ว่า “ด้วยพระคุณจากใจของท่าน” คำที่แปลว่า ด้วย (*เอ็น*) เป็นคำ ทั่วไปที่ใช้แทนคำว่า ‘ใน’ ดังนั้นความหมายตรงตัวก็คือการร้องเพลง ‘ในพระคุณในใจของ ท่าน’ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระคุณไม่ใช่ของเราแต่เป็นของพระองค์ เพราะพระคุณอันแสน มหัศจรรย์ของพระองค์เราจึงสามารถร้องเพลงสรรเสริญถวายแด่พระองค์ได้

คส 3:17 และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จง กระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วจนถึงบัดนี้ เราจึงถูกกำชับว่าไม่ว่าเราจะกระทำสิ่ง ใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม “จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า” กล่าวอีก หนึ่ง ไม่ว่าเราจะทำหรือพูดอะไร เราต้องทำหรือพูดสิ่งนั้นในพระนามขององค์พระผู้เป็น

เจ้าของเรา บริบทจนถึงจุดนี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของเราในฐานะคริสเตียน โดยเฉพาะภายในคริสตจักรและเพลงที่บรรเลงในคริสตจักร เราจึงถูกบัญชาให้ทำทุกสิ่งในพระนามของพระองค์ เปาโลเตือนความจำเราอีกครั้งให้ทำเช่นนั้น “และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น” วลีที่พูดถึง “พระเจ้า (และ) พระบิดา” เป็นเพียงคำขยายที่คำหลังบรรยายถึงคำหน้า การขอบพระคุณพระเจ้าของเราจึงถูกกระทำโดย (หรือ ผ่านทาง) *พระองค์นั้น* นั่นคือ พระเยซูเจ้า

คส 3:18 เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้เปลี่ยนไปเน้นคำสั่งต่างๆเกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่างๆในแต่ละวันของชีวิต แน่หนอนที่สิ่งเหล่านี้ย่อมอยู่ในขอบข่ายของคำสั่งให้ทำสิ่งใดก็ตามในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน นี่เป็นคำสั่งที่สอดคล้องกับแผนการที่ใหญ่กว่าของพระเจ้าในเรื่องความเป็นระเบียบทางสังคม ในแต่ละองค์กรมีหัวหน้าได้เพียงคนเดียวเท่านั้น ในกรณีนี้หน่วยที่ว่าเป็นบ้าน ตั้งแต่การเนรมิตสร้างสรรพลั้งแล้วพระเจ้าได้ทรงกำหนดหน้าที่ผู้นำและการมอบหมายสิทธิอำนาจผ่านทางผู้เป็นสามี ภรรยาไม่ได้ค้อยกว่าสามีแต่อย่างใดเลย อย่างไรก็ตามโดยพระประสงค์อันไม่มีผิดพลาดของพระองค์พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะส่งผ่านความเป็นผู้นำมาทางผู้เป็นสามี ดังนั้นภรรยาจึงถูกกำชับให้ยอมฟังสามีของตน คำที่แปลว่า **ยอมฟัง (สุบอทาซโซ)** ไม่เพียงบ่งบอกถึงการยอมอยู่ใต้บังคับเท่านั้น แต่สื่อถึงความเชื่อฟังด้วย

ท่านเสริมคำสั่งนี้ด้วย **ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า** การยอมเชื่อฟังระเบียบนี้เป็นการสมควร อย่างไรก็ตามนี้อาจสื่อถึงอีกเรื่องด้วย คำที่แปลว่า **สมควร (อาเน โค)** มีความหมายด้วยว่า ‘เหมาะสม’ นี่อาจสื่อว่า ภรรยาถูกกำชับให้ยอมฟังสามีของตนราวใดที่การทำเช่นนั้นเหมาะสมในองค์พระผู้เป็นเจ้า ภรรยาที่รักพระเจ้าไม่ได้ถูกพระเจ้ากำชับให้เชื่อฟังคำสั่งที่ชั่วร้ายหรือไม่เหมาะสมอย่างชัดเจนของสามีที่ไม่เอาพระเจ้า

คส 3:19 สมดุลอีกด้านแห่งความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสจึงถูกนำเสนอตรงนี้ **ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน** นี่ก็เป็นคำสั่งด้วย คำบัญชาตามพระคัมภีร์ซึ่งเป็นสากลก็คือ ให้สามี

รักภรรยาของตน หากมีความล้มเหลวใดที่พบบ่อยในชีวิตสมรสมากมาย มันก็คือความล้มเหลวของสามีในการที่จะรักภรรยาของตนอย่างแท้จริงเหมือนกับที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ การปฏิบัติตามคำสั่งนี้อย่างเต็มที่จะแก้ปัญหาในชีวิตสมรสได้มากมาย นอกจากนี้สามีที่รักภรรยาของตนอย่างที่เขาควรรักก็จะทำให้ภรรยาของเขาอมยิ้มเขาได้ง่ายขึ้นเยอะ มีคำสั่งเพิ่มเติมสำหรับสามี และอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง สามีถูกบัญชาให้ปล่อยให้ตัวเองมีใจขมขื่นต่อภรรยาของตน การรักภรรยาของเราอย่างที่เราควรรักจะตัดปัญหาเรื่องความขมขื่น, ความโกรธ และความขุ่นเคืองซึ่งถูกสื่อผ่านทางคำที่แปลแบบนั้น

คส 3:20 คำสั่งสากลสำหรับผู้เป็นบุตรถูกกล่าวตรงนี้ ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง คำที่แปลว่า เชื่อฟัง (ฮีบราอู โอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ฟังมากเป็นพิเศษ’ หรือ ฟังจนถึงกับทำสิ่งที่ถูกสั่งให้ทำ เปาโลพูดถึงคำสั่งนี้ว่ารวมถึง “ทุกอย่าง” คำบัญชาขั้นพื้นฐานสำหรับบุตรทั้งหลายก็คือ ให้เชื่อฟังบิดามารดาของตน ท่านกล่าวเพิ่มเติมว่า เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

คส 3:21 อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าสิทธิอำนาจของบิดามารดาจะไร้ขอบเขต ฝ่ายบิดาก็ถูกกำชับว่า อย่าข่มขู่บุตรของตนให้ขาดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ ข้อคิดที่สำคัญกว่าก็คือว่า บิดาต้องใช้สิทธิอำนาจของตนอย่างมีสติปัญญาในแบบที่บุตรทั้งหลายของเขาไม่ถูกทำให้ท้อใจ เพราะการแสดงสิทธิอำนาจอย่างไม่คงเส้นคงวาของเขา ความไม่เสมอต้นเสมอปลายของบิดามารดาจะยิ่งจุดชนวนให้เกิดการกบฏในตัวบุตรบางที่อาจมากกว่าสิ่งใดๆ

คส 3:22 คราวนี้เปาโลเปลี่ยนจากเรื่องในบ้านไปเป็นเรื่องในที่ทำงานบ้าง ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้าง/ลูกจ้างที่เรามักมองข้ามในปัจจุบันถูกพูดถึงตรงนี้ในรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างนาย/ทาสซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดาในสมัยนั้น แม้รายละเอียดปลีกย่อยของความสัมพันธ์ทั้งสองแบบนี้อาจแตกต่างกันอย่างแน่นอน แต่หลักการกว้างๆก็ยังใช้ได้อยู่

ทาสตามที่ถูกนิยามในบริบทนี้เป็นผู้ที่อยู่ใต้สิทธิอำนาจของอีกคน ไม่ว่าจะมีความสัมพันธ์ระหว่างทาส/นายของศตวรรษแรกหรือความสัมพันธ์ระหว่างลูกจ้าง/นายจ้างในปัจจุบัน

หลักการพื้นฐานก็เหมือนกัน ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง นี่ก็เป็นคำสั่งและเป็นคำเดียวกับ ‘เชื่อฟัง’ ที่ถูกใช้ในข้อ 20

นี่ไม่ได้มีเพียงคำขอให้เคารพต่อระเบียบทางสังคมเรื่อยๆเท่านั้น แต่ยังมีหลักการเรื่องการเชื่อฟังสิทธิอำนาจที่ถูกมอบหมายอย่างเหมาะสมด้วย ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า เราควรเชื่อฟังพระองค์ และเราควรเชื่อฟังสิทธิอำนาจของมนุษย์ด้วย นอกจากนี้เราควรทำแบบนี้ **ไม่ใช่** ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า คำที่แปลว่า คนที่ทำแต่ต่อหน้า (*ออฟซัลมอดออุและเฮีย*) มีความหมายว่า ทำตามที่หัวหน้าสั่งต่อเมื่อเขาเห็นเรา และเมื่อเขาหันหลังให้ ก็เมินเฉยเขาเสีย มันไม่เพียงสื่อถึงทัศนคติที่ไม่ดีเท่านั้นแต่สื่อถึงการขาดความเคารพด้วย คนที่เอาใจคนแบบนั้นเป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนอธรรม แทนที่จะทำเช่นนั้นเรากลับถูกกำชับให้ทำตามหน้าที่ของตนด้วย “น้ำใสใจจริง” นั่นคือ ด้วยความจริงใจ โดยรู้ว่าในที่สุดแล้วเรากำลังรับใช้พระเจ้าอยู่ เราจึงควรรับใช้แม้กระทั่งมนุษย์ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า คำพยานชีวิตของเราในเรื่องพระองค์กำลังตกอยู่ในอันตราย

คส 3:23 ข้อคิดสุดท้ายเกี่ยวกับหน้าที่และความสัมพันธ์ต่างๆของเราในแต่ละวัน ถูกพูดถึงตรงนี้ ความจริงก็คือ **ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์** วลีที่แปลว่า **ด้วยความเต็มใจ** (*เอ็ค ซูเค*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘จากจิต’ นั่นคือ ‘จากใจ’ สิ่งที่เราทำในที่สุดแล้วเราก็กทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ทำต่อมนุษย์ แน่نونที่เรื่องนี้เป็นจริงในที่ทำงานตามที่ถูกพูดถึงด้านบน แต่ก็ป็นจริงในด้านอื่นๆของชีวิตด้วย

คส 3:24 เราจึงควรระมัดระวังเสมอ **ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ** ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกำลังหมายถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เราจะให้การในวันนั้นถึงสิ่งที่เราได้กระทำในร่างกายของเรา (2 โครินธ์ 5:10) ไม่ว่าจะดีหรือเลว ในวันนั้นจะมีบำเหน็จเป็นมรดก หรือนำเศร้าสำหรับบางคนที่จะสูญเสียบำเหน็จดังกล่าวไป หน้าที่

ของเรานั้นขึ้นตรงต่อเบื้องบน เพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่ คำกริยานี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาล นั่นคือ เรากำลังปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความสามารถใดๆก็ตามที่เรามี

คส 3:25 ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย การทูลขอความยุติธรรมเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้ที่ทำผิดทั้งในชีวิตนี้และที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ นี้ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับบาเหน็จที่บัลลังก์พิพากษาซึ่งถูกพูดถึงด้านบน การกระทำผิดจะถูกจัดการด้วยอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ “และไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย” คำที่แปลว่า ความผิด (อาติเคะ โอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความไม่ชอบธรรม’ นี่เป็นสิ่งที่ทำให้เราถูกคิด ไม่มีคริสเตียนคนใดเลย (ให้เราจำไว้ว่าบริบทเกี่ยวข้องกับคริสเตียนทั้งหลาย) ที่จะได้รับความลำเอียงในวันนั้น ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่านี้จึงหนุนใจเราให้ “ปรนนิบัติพระคริสต์เจ้า” อย่างสุดจิตสุดใจของเราตามที่มิถก่าวไว้ในข้อ 24 มิฉะนั้นเราอาจสูญเสียบาเหน็จและความละอายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ในวันนั้น

*****

ภาพรวมของโคโลสี 4: บทนี้เริ่มต้นด้วยย่อหน้าเกี่ยวกับคำสั่งต่างๆสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน ส่วนที่เหลือของบทนี้ปิดท้ายพระธรรมเล่มนี้ด้วยการที่เปาโลส่งคำทักทายส่วนตัว, คำชม และคำสั่งต่างๆไปยังบุคคลหลายคนที่ท่านรู้จักในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี

คส 4:1 ฝ่ายนายก็จงทำแก่เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่าเสมอกัน เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย ขณะที่ในท้ายบทที่สามเปาโลได้ให้คำสั่งต่างๆแก่ทาสให้เชื่อฟังนายของตน คราวนี้จึงเป็นคำสั่งต่างๆสำหรับผู้เป็นนายบ้าง ท่านกำชับคนเหล่านั้นที่เป็นนายให้ “ทำแก่เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่าเสมอกัน” คำที่แปลว่า **ยุติธรรม** (ดีโคออส) เป็นคำในพระคัมภีร์ใหม่ที่หมายถึง ‘ชอบธรรม’ หรือ ‘ถูกต้อง’ คำที่แปลว่า **สม่าเสมอ** (อิชอเตส) มีความหมายว่า ‘ยุติธรรม’ ด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง นายจ้างถูกกำชับให้จ่าย

ให้แก่ลูกจ้างของตนด้วยสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม นี่เป็นคำสั่ง (คือ คำบัญชา) นอกจากนี้ นายทั้งหลาย (นายจ้างทั้งหลาย) ก็ถูกเตือนความจำด้วยว่าพวกเขา “มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย”

คส 4:2-3 คำสั่งที่สองปรากฏตรงนี้ **จงจะมักเขม้นในการอธิษฐาน** คำที่แปลว่า **จะมักเขม้น** (พรอสการเตะระเอ) มีความหมายด้วยว่า ‘ความเพียรพยายาม’ ความหมายตรงนี้ สอดคล้องกับคำสั่งของเปาโลใน 1 เธสะโลนิกา 5:17 ที่บอกว่า ‘จงอธิษฐานอยู่เสมอ’ ความหมายก็คือการอธิษฐานอย่างต่อเนื่องด้วยความเพียรพยายามแม้ในยามที่ท้อใจก็ตาม

นอกจากนี้เรายังถูกกำชับว่า **จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ** คำที่แปลว่า **เฝ้าระวัง** (เกรกอระเอ) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ขยัน (ในการอธิษฐาน) นอกจากนี้คำอธิษฐานของเราก็ควรเจือด้วยการขอบพระคุณอย่างบริบูรณ์ด้วย

จากนั้นก็ชี้ให้พวกเขาเห็นว่าควรอธิษฐานเพื่อผู้ใด **3 และอธิษฐานเพื่อเราด้วย** แม้เปาโลปรารถนาให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อท่านในเรื่องต่างๆ ไป แต่ท่านก็ระบุน่าจะจงมากขึ้น **เพื่อ** (ฮินา เพื่อที่ว่า) **พระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะนั้น** ให้เรากล่าว **ความลึกลับของพระคริสต์** ด้วยภาพเปรียบเทียบที่ไพเราะ เปาโลบอกละเอียดถึงความปรารถนาของท่านให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อที่ว่าพวกท่านจะสามารถกล่าว (ประกาศ) ข่าวประเสริฐได้ ในที่นี้มันถูกเรียกว่า ‘ความลึกลับของพระคริสต์’ นี้ไม่น่าใช่ข้อความลึกลับอันเดียวกับคริสตจักรที่ท่านได้กล่าวละเอียดก่อนหน้านั้นในพระธรรมเล่มนี้ แต่น่าจะเป็นภาพเปรียบเทียบถึงข่าวประเสริฐมากกว่า

คส 4:4 **เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าว** นั้น อีกครั้งที่คำว่า **เพื่อ** แปลมาจากคำว่า **ฮินา** นั่นคือ ‘เพื่อที่ว่า’ “ข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น” นั่นคือ เปาโลกำชับให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อที่ว่าท่านจะทำให้ข่าวประเสริฐเป็นที่รู้จักอย่างที่ท่านควรกระทำ คำอธิษฐานเดียวกันนี้ก็ยังเป็นสิ่งที่ผู้รับใช้ในสมัยนี้ขอกันอยู่

คส 4:5-6 คำสั่งสุดท้ายอยู่ตรงนี้ **จงปฏิบัติกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา** หลายประโยคย่อยที่ตามมานี้เป็นประโยคขยายความคำสั่งหลักนี้ เราถูกกำชับให้ใช้สติปัญญาในการมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่ยังไม่รอด สติปัญญาดังกล่าวไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของเราเอง แต่เพื่อเป็นคำพยานที่ดีต่อชาวโลกที่หลงหายซึ่งอยู่รอบกายเรา สติปัญญาตามแบบของพระเจ้านี้เกี่ยวข้องกับการ**ฉวยโอกาส** ความหมายตรงตัวก็คือ ‘ซื้อเวลา’ ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือ การรู้จักใช้เวลาของเราให้เป็นประโยชน์ ตรงต่อเวลาและไม่ใช้เวลาอย่างเสียเปล่า แน่แน่นอนที่มันสื่อให้เห็นถึงสติปัญญาตามแบบของพระเจ้า

นอกจากนี้พวกเขายังถูกกำชับว่า **6 จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ** **ปรุงด้วยเกลือให้มีรส** แม้คำแปลภาษาอังกฤษและภาษาไทยถือว่าเป็นอีกคำสั่งหนึ่ง แต่จริงๆ แล้วมันเป็นวลีขยายความคำสั่งที่ว่า “จงปฏิบัติกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา” ดังนั้นส่วนหนึ่งของสติปัญญาตามแบบของพระเจ้ายกย่องก็คือ การให้วาจา (คือ ถ้อยคำ) ของเราประกอบด้วยคุณ นอกจากนี้การมีปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของเรากับผู้อื่นก็ควรถูก “ปรุงด้วยเกลือให้มีรส” เกลือ เป็นภาพของความชอบธรรมหรือความเหมาะสม เกลือเป็นสิ่งที่คนสมัยก่อนใช้ถนอมอาหารเป็นปกติ มันป้องกันมิให้เกิดการเปื่อยเน่า ในแบบเดียวกัน คำพูดของเราก็ควรปราศจากความเปื่อยเน่าด้วย ดังนั้น อีกส่วนหนึ่งของรูปแบบวาจาที่ตามแบบของพระเจ้าและประกอบด้วยสติปัญญา ก็คือ การไม่ใช่คำพูดที่เคลือบแคลงหรือไม่เหมาะสม มันเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกโดยใช้สติปัญญา นอกจากนี้การให้วาจาอันประกอบด้วยคุณและด้วยความระมัดระวังก็เป็นไปเพื่อที่เราจะสามารถให้คำตอบแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกถึงความหวังซึ่งมีอยู่ในตัวเราด้วย

คส 4:7-9 เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้และจดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยความเห็นส่วนตัวซึ่งเปาโลหรือไมก็เพื่อนร่วมงานทั้งหลายของท่านส่งมาถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสี

ทิลิกัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า มีคนเชื่อกันว่าทิลิกัส

เป็นหนึ่งในสาวกเจ็ดสิบคนของพระเยซูและต่อมากลายเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่เมืองคัลเซดอน ไม่ว่าในกรณีใดเปาโลก็ส่งจดหมายฝากฉบับนี้ไปยังเมืองโคโลสีผ่านทางเขา (น่าสังเกตว่าจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสก็ถูกส่งไปโดยทิติกัส อาจในเวลาเดียวกันด้วย ดู เอเฟซัส 6:21-22) เขายังถูกเอ่ยถึงในกิจการ 20:4 ในฐานะเป็นเพื่อนร่วมงานของเปาโลด้วย เปาโลจึงยืนยันต่อคริสตจักรที่เมืองโคโลสีว่าทิติกัสจะแจ้งให้พวกเขาทราบเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของท่าน เปาโลบรรยายถึงทิติกัสต่อไปว่าเป็น “น้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ช่างเป็นคำชมอันน่าทึ่งเมื่อพิจารณาว่าใครเป็นคนพูด

8 ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน **9** ให้โอเนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่

เปาโลบอกต่อไปว่าท่านได้ใช้ทิติกัสไปเพื่อที่เขาจะได้กลับมาหาท่านพร้อมกับข่าวคราวเกี่ยวกับสภาพจิตวิญญาณของพวกเขาและเพื่อหนุนใจพวกเขา นอกจากนี้เปาโลยังได้ใช้โอเนสิมัสไปพร้อมกับทิติกัสด้วย ดังที่ท่านได้กล่าวไว้ โอเนสิมัสคนนี้เป็น “คนหนึ่งในพวกท่าน” พวกเขารู้จักโอเนสิมัส เขาเคยเป็นผู้รับใช้ของฟีเลโมนผู้ซึ่งเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรที่เมืองโคโลสี ดังที่ได้บรรยายไว้ในพระธรรมฟีเลโมน โอเนสิมัสได้หนีไป ในระหว่างนั้น เขาได้เจอกับเปาโลที่กรุงโรมและกลับใจรับเชื่อพระเยซูคริสต์ คราวนี้เขาถูกส่งกลับไปหานายของเขาคือฟีเลโมน จดหมายฝากของเปาโลถึงฟีเลโมนเป็นจดหมายส่วนตัวที่ส่งถึงเขาเพื่อพยายามแก้ไขความบาดหมางและยืนยันการกลับใจรับเชื่อของโอเนสิมัส ในที่นี้เปาโลเรียกเขาว่าเป็น “น้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ” ผู้นำสารทั้งสองคน (ทิติกัสและ โอเนสิมัส) จะรายงานให้พวกเขาทราบถึงสถานการณ์ของเปาโลที่กรุงโรม

คส 4:10 อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจำจองกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโก

แล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา) เปาโลฝากความคิดถึงมาจาก*อาริสทาร์คัส* เดิมที่เขามาจากเมืองเธสะโลนิกาและได้ร่วมเดินทางกับเปาโลในพันธกิจช่วงหลังๆของท่าน ในที่นี้เขาถูกเรียกว่าเป็น “เพื่อนร่วมในการถูกจองจำ” ของเปาโล ซึ่งบ่งชี้ว่าเขาเองก็ถูกกักบริเวณที่กรุงโรมด้วยกันกับเปาโล นอกจากนี้ยอห์น มาร์โก (ซึ่งเป็นหลานชายของบารนาบัส) ก็ฝากความคิดถึงมาด้วย แม้ยอห์น มาร์โกเคยทิ้งเปาโลมาก่อน (คริสตจักรที่เมืองโคโลสีก็น่าจะทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย) แต่เปาโลก็แนะนำให้พวกเขาต้อนรับเขาไว้

คส 4:11 และเยซูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในขณะที่เข้าสู่หนัด จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุนใจของข้าพเจ้า บุคคลเหล่านี้ถูกกล่าวว่าเป็นฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่เมืองโคโลสีด้วย เปาโลยังเอ่ยถึงเยซูคนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า ยูสทัส ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นยิว (ชื่อ *เยซู* เป็นชื่อกรีกของชื่อฮีบรู *โยชูวา*) นอกจากนี้คนอื่นๆที่ถูกเอ่ยถึงก็น่าจะเป็นผู้เชื่อชาวยิวเช่นกัน เปาโลกล่าวด้วยความเศร้าใจว่ามีแต่คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน “ในอาณาจักรของพระเจ้า” นี้ น่าจะหมายถึงพระราชกิจของพระเจ้าในยุคนี้ พระราชกิจนี้จะสำเร็จจริงๆก็ต่อเมื่อองค์กษัตริย์เสด็จกลับมาสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ เปาโลกล่าวชมพวกเขาสำหรับการที่พวกเขาเป็นที่หนุนใจ (คือให้กำลังใจ) ท่านด้วย

คส 4:12-13 เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่านและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาผู้อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งขอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง 13 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองลาติเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราบูรี

เปาโลฝากความคิดถึงมาจาก*เอปาฟรัส* ผู้ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามาจากเมืองโคโลสีและอาจเป็นหนึ่งในคณะศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่นั่นด้วย ดู โคโลสี 1:7 จากนั้นเปาโลบรรยายถึงเอปาฟรัสด้วยคำยกย่องฝ่ายวิญญาณอันสูงส่ง เขาถูกกล่าวว่าเป็น (1) “ผู้รับใช้ของพระคริสต์” และ (2) เป็นผู้ซึ่งตรากตรำในการอธิษฐานเพื่อคริสตจักรที่เมืองโคโลสีเสมอ อัครสาวกเปาโลเป็นพยานว่า

เอปาฟรัส (3) อธิษฐานด้วยใจร้อนรนเพื่อที่พวกเขาจะได้ “เจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง” ข้อคิดที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกเขาจะได้อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า

เปาโลเป็นพยานต่อไปถึง (4) ความร้อนรนที่เอปาฟรัสมีต่อคริสตจักรที่เมืองโคโลสีและพี่น้องของพวกเขาในคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียและฮีเอราบูลิ เราเห็นได้ชัดถึงความร้อนรนฝ่ายวิญญาณที่เอปาฟรัสไม่ได้มีให้แก่คนในคริสตจักรของตัวเองเท่านั้นแต่ในชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงด้วย (นี่อาจสื่อว่าเอปาฟรัสเป็นศิษยาภิบาล ‘วังรอก’ ที่รับใช้คริสตจักรอื่นๆที่เล็กกว่าในชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงด้วย)

คส 4:14   **ลูกาแพทย์ที่รักกับเดมาสฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน** เปาโลกล่าวว่า “ลูกาแพทย์ที่รัก” ก็ฝากความคิดถึงมาพร้อมกับเดมาสด้วย ลูการ่วมเดินทางกับเปาโลตลอดพันธกิจช่วงหลังๆของท่าน โดยอาจเป็นแพทย์ประจำตัวของท่านด้วย ตอนนั้นเดมาสยังอยู่เคียงข้างเปาโลอยู่ อย่างไรก็ตามหลังจากการติดคุกครั้งสุดท้ายของเปาโลตามที่บอกไว้ใน 2 ทิโมธี เดมาสก็ถอนตัวออกไป เพราะรักโลกปัจจุบันนี้แล้ว คนมากมายจนถึงทุกวันนี้ตั้งชื่อลูกของตนว่า ลูกา ไม่มีใครตั้งชื่อลูกว่า เดมาสเลย

คส 4:15   **ขอฝากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย** หลังจากส่งต่อความคิดถึงของสหายของท่านมาเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้เปาโลก็ฝากความคิดถึงของตัวเองมายังพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิมฟัสผู้ซึ่งเห็นได้ชัดว่ายอมให้คริสตจักรมาประชุมกันในบ้านของเขาได้ ในช่วงเวลาสามสิบปีต่อจากนี้ คริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียจะตกอยู่ในสภาพที่พระเยซูได้ทรงตรัสไว้ในวิวรณ์ 3 นี่สื่อว่าคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียตอนนั้นยังมีขนาดเล็กอยู่เพราะพวกเขายังประชุมกันในบ้านของนิมฟัส

คส 4:16   **และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย** จาก

นั่นเปาโลสั่งให้พวกเขาส่งต่อจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสีไปให้คริสตจักรที่เมืองเลาดิเซียอ่านด้วย ท่านสั่งคริสตจักรที่เมืองโคโลสีให้อ่าน “จดหมายที่มาจากเมืองเลาดิเซียฉบับนั้น” เหมือนกัน เราไม่ทราบชัดเจนว่านี่เป็นจดหมายฉบับไหนแม้คริสตจักรที่เมืองเลาดิเซียจะรู้จักดีก็ตาม มีคนเสนอความเห็นสองประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ (1) จดหมายที่ว่าเป็นนี้อาจเป็นจดหมายฝากที่ไม่ได้รับการคลอใจซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของคริสตจักรที่เมืองเลาดิเซีย (2) อีกความเห็นหนึ่งซึ่งน่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือว่า นี่เป็นจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสซึ่งถูกตั้งใจให้เป็นจดหมายเวียนเหมือนกับจดหมายฝากถึงคริสตจักรต่างๆ ในแคว้นกาลาเทีย เห็นได้ชัดว่าพระธรรมเอเฟซัสถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันและถูกนำส่งให้คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสโดยทีกิตัส จากนั้นมันก็ถูกส่งต่อไปที่พี่น้องที่เมืองเลาดิเซียด้วย คราวนี้เปาโลจึงกำชับให้พี่น้องที่เมืองโคโลสีอ่านจดหมายฝากฉบับนั้นด้วย

กส 4:17 และจงบอกอารคิปัสว่า "การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ" เปาโลปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยคำกำชับหนึ่งที่เป็นกลาง ท่านส่งคำกำชับนี้ถึงอารคิปัส ผู้ซึ่งเมื่อพิจารณา ฟิเลโมน 1:2 แล้วเห็นได้ชัดว่าเป็นหนึ่งในคณะศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่นั่น (อีกคนคือ เอปาฟรัสผู้ซึ่งถูกจองจำร่วมกับเปาโลที่กรุงโรม) ข้อความนี้สื่อว่าเขาเริ่มรู้สึกท้อถอยในการรับใช้

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลกำชับให้อ่านข้อความนี้ให้เขาฟังสื่อว่าเขาอาจถึงกับเลิกรับใช้ไปแล้ว ท่านจึงกำชับให้คริสตจักรบอกเขาว่า “การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ” การรับใช้ไม่เคยเป็นเรื่องง่าย เห็นได้ชัดว่าอารคิปัสเลิกรับใช้ไปแล้ว เปาโลส่งคำเตือนสติแบบเดียวกันนี้ไปถึงทิโมธีด้วยที่ท่านบอกเขาว่า “จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ” คำพูดตรงนี้และใน 2 ทิโมธี 4:5 แม้ไม่เหมือนกันเปียบแต่ก็เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด เปาโลจึงหนุนใจอารคิปัสให้กลับมาสู้ต่อและกระทำการรับใช้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานแก่เขาให้สำเร็จ

คส 4:18 คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึง
โซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงชาว
โคโลสี และส่งโดยทีทีกัสและโอเนสิมัส] จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยสิ่งทีอาจเป็นความเห็นที่
เปาโลเขียนด้วยลายมือตัวเอง เห็นได้ชัดว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนโดยเลขาคคนหนึ่ง (อาจ
เป็นใครคนหนึ่งที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 7-14) ดวงตาของท่านไม่อยู่ในสภาพที่ท่านจะสามารถเขียน
หนังสือได้ยาวๆในแบบที่คนอ่านออกอีกต่อไปแล้ว อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าท่านใส่ความเห็น
ทิ้งท้ายนี้ด้วยตัวเอง จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยคำเตือนแสนเศร้าให้พวกเขาระลึกถึงโซ่
ตรวนของท่าน เช่นเดียวกับที่เปาโลทำเป็นปกติในจดหมายฝากหลายฉบับของท่าน ท่านปิดท้าย
ด้วยการทูลขอพระคุณของพระเจ้าให้แก่ผู้อ่านของท่าน จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วย *เอเมน*
ซึ่งเป็นคำที่เหมาะสมและเป็นแบบฉบับ